

Seznam všech amerických válečných zločinů

 pozitivnisvet.cz/seznam-vsech-americkych-valecnych-zlocinu

200 let terorismu USA:

Přehledný seznam všech amerických válečných zločinů, teroru a válek

5.6.2013

Za účelem utvrzení a udržení jejich „práva“ na vykořisťování jiných národů, Spojené státy se pravidelně uchýlovaly k extrémnímu násilí, a zejména vojenskému. Zde je seznam známých ozbrojených intervencí a jiných trestných činů. Samozřejmě není úplný, ale můžeme tvrdit, že lepší asi není.

„Třesu se někdy o svou vlast, když pomyslím na to, že Bůh je spravedlivý.“ – Thomas Jefferson

„Věřím, že všichni ti, kteří těží z války a přispívají k jejímu vzniku, by měli být zastřeleni hned první den občany své země.“ – Ernest Hemingway

Jen v letech 1661-1774 byl z Afriky do USA dovezen asi jeden milion živých otroků a více než devět milionů zemřelo po cestě. Příjmy otrokářů z této operace v cenách poloviny 18. století byly nejméně 2 miliardy dolarů, což na tu dobu byla astronomická částka.

1622 – Americké války začínají prvním útokem na indiány v roce 1622 v Jamestownu, poté následovala válka s indiány (Algonquini) v Nové Anglii v letech 1635-1636 a válka v letech 1675-1676, která skončila zničením téměř poloviny měst v Massachusetts. Další války a potyčky s indiány pokračovaly až do roku 1900. Američané zničili asi 100 miliónů indiánů, což se dá plnoprávně považovat za genocidu, výrazně převyšující masové vraždění židů Hitlerem (4 – 6 milionů obětí).

Od roku 1689 do roku 1763 proběhly čtyři hlavní imperiální války, do nichž byla zapojena Anglie a její severoamerické kolonie, stejně jako francouzská, španělská a holandská říše. Od roku 1641 do roku 1759

bylo 40 vzpour a 18 vnitřních konfliktů mezi osadníky, pět z nich dosáhlo úrovně povstání. V roce 1776 začala válka za nezávislost, která skončila v roce 1783. Druhá válka proti Anglii v letech 1812-1815 posílila nezávislost, zatímco 40 válek s indiány v letech 1622 – 1900 vyústilo v získání milionů akrů půdy.

1792 – Američané válčí s indiány o Kentucky

1796 – Američané válčí s indiány o Tennessee

1797 – Ochlazení vztahů s Francií poté, co loď US Delaware útočí na civilní loď Croyable; válečné střety pokračují až do roku 1800.

1800 – Otročká vzpoura vedená Gabrielem Prosserem ve Virginii. Asi tisíc lidí bylo pověšeno, včetně samotného Prossera. Sami otroci nezabili jediného člověka.

1803 – Američané válčí s indiány o Ohio

1803 – Louisiana. V roce 1800, Španělsko podle tajné smlouvy odevzdá Francii bývalou (až do roku 1763) francouzskou kolonii Louisianu. Namísto toho se Napoleon zavázal španělskému králi Karlovi IV. odevzdat jeho synovci království v Itálii. Francouzští vojáci nebyli schopni dobýt Louisianu, kde se usadili Američané.

1805 – 1815 – USA vedly první válku v Africe, na pobřeží

Středoziemního moře. V té době obchodníci Americké republiky rozvinuli významný obchod s Osmanskou říší, kde nakupovali opium za cenu kolem 3 \$ za libru a prodávaly ho do čínského přístavu Cantonu (Guangzhou) za 7 – 10 dolarů. Mnoho opia také prodávali do Indonésie a Indie. V první třetině 19. století USA získaly od sultána stejná práva a výsady v obchodování v Osmanské říši, jako u evropských mocností: Británie, Ruska a Francie. Následně Spojené státy vstoupily s Británií do boje za kontrolu opiovým trhem východního Středomoří. Po sérii válek, v roce 1815, USA uvalily na severoafrické země zatěžující smlouvy a zajistily svým obchodníkům velké peněžní příjmy. Později, ve 30. letech, se Spojené státy snažily získat od Neapolského království Syrakus, jako základnu, ačkoli tyto požadavky byly neúspěšné.

1806 – Pokus o americkou invazi do Rio Grande, tj. na území patřící Španělsku. Vůdce, americký kapitán H. Pike, byl zajat Španěly a

intervence se nezdařila.

1810 – Guvernér Louisiany Claiborne napadl na rozkaz prezidenta Spojených států španělské území západní Floridy. Španělé se stáhli bez boje a oblast dostala Amerika.

1811 – Otrocká vzpoura vedená Charlesem (příjmení otroci často nedostávali, stejně jako je nedostávají psi). 500 otroků se vydalo do New Orleans a osvobodilo po cestě další. Američtí vojáci zabili na místě nebo pověsili později téměř všechny účastníky povstání.

1812 – 1814 – Válka s Anglií. Invaze do Kanady. „Hořím touhou připojit nejen Floridu na jihu, ale i Kanadu (horní a dolní) na severu naší země,“ řekl jeden z členů Sněmovny reprezentantů, Felix Grundy. „Stvořitel světa stanovil naše hranice na jihu u Mexického zálivu a na severu v oblasti věčného chladu,“ ozval se další senátor Harpera. Brzy po příjezdu obrovského anglického loďstva Yankees byli nuceni opustit Kanadu. V roce 1814 se Anglii dokonce podařilo zničit mnoho vládních budov ve Washingtonu, DC.

1812 – Americký prezident Madison nařídil generálovi Georgovi Matthewsovi obsadit část španělské Floridy – ostrov Amelia a některé další oblasti. Matthews se projevil nebývalou krutostí tak, že se prezident snažil následně popřít spoluúčast.

1813 – Američtí vojáci obsazují bez boje španělský záliv Mobile, španělští vojáci se vzdávají. Kromě toho obsadili Američané Markézy, okupace trvala až do roku 1814.

1814 – Nájezd amerického generála Andrew Jacksona na španělskou Floridu, kde obsadil Pensacolu.

1816 – Útok Amerických sil na Fort Nichols ve španělské Floridě. Fort nepatřil ani Španělům, ale uprchlým otrokům a indiánům z kmene Seminole, kteří byli pozabíjeni v počtu 270.

1817 – 1819 – USA začaly jednání se Španělskem, oslabeným ztrátou řady kolonií, o koupi východní Floridy. 6. ledna 1818, generál Andrew Jackson, který měl obrovské plantáže, v dopise prezidentovi Jamesovi Monroe předložil návrh na dobytí Floridy, a sliboval jej provést do 60 dnů. Brzy, aniž by se čekalo na dokončení jednání se Španělskem a bez získání jejího souhlasu, americké síly pod vedením

generála Jacksona překročily jižní hranici Spojených států a zmocnily se Floridy. Záminkou pro invazi na Floridu bylo pronásledování indiánského kmene Seminole, který poskytoval útočiště prchajícím černošským otrokům z plantáží (dva indiánské vůdce kmene Seminole generál Jackson oklamal a nalákal je na americký dělový člun, když na něj vyvěsil anglickou vlajku a poté je brutálně popravil). Skutečným důvodem pro americkou invazi bylo zachycení plantážníky úrodné půdy na Floridě z jihu USA, což bylo odtajněno v debatě v Kongresu v lednu 1819 ve zprávě zástupce vojenské komise Johnsona o válce na Floridě.

1824 – Invaze dvou set Američanů v čele s Davidem Porterem do Puerto Ricoského města Fajardo. Důvodem bylo to, že krátce před tím tam někdo urazil amerického důstojníka. Představitelé města byli nuceni oficiálně se omluvit za špatné chování svých obyvatel.

1824 – Vylodění amerických vojáků na Kubě, která byla tehdy španělskou kolonií.

1831 – Povstání otroků ve Virginii pod vedením kněze Nata Turnera. 80 otroků zabilo své otrokáře a členy jejich rodin (60 osob), poté bylo povstání potlačeno. Kromě toho otrokáři se rozhodli o „preventivním úderu“, aby se zabránilo dalšímu povstání a zabili stovky nevinných otroků v okolních regionech.

1833 – Invaze do Argentiny, kde v té době došlo k povstání.

1835 – Mexico. USA, které se snažily zmocnit se území Mexika, využily nestabilní politickou situaci. Po spuštění kolonizace Texasu z počátku 20. let, zinscenovaly v roce 1835 povstání texaských kolonistů, které brzy vyústilo oddělením Texasu od Mexika a vyhlášením „nezávislosti“.

1835 – Invaze do Peru, kde v té době probíhaly silné nepokoje.

1836 – Další invaze do Peru.

1840 – Invaze Američanů na Fidži, bylo zničeno několik vesnic.

1841 – Po atentátu na Američana na ostrově Drummond (tehdy se nazýval Upolu), tam Američané zničili mnoho vesnic.

1842 – Jedinečný případ. Nějaký T. Jones si usmyslil, že Amerika je ve válce s Mexikem, a napadl se svými vojáky poloostrov Monterey v

Kalifornii. Po zjištění, že válka ve skutečnosti neprobíhá, se stáhl.

1843 – Americká invaze do Číny.

1844 – Další invaze Číny, potlačení anti-imperialistického povstání.

1846 – Mexičané byli uraženi kvůli ztrátě Texasu, jehož obyvatelé se rozhodli připojit se ke Spojeným státům v roce 1845. Hraniční spory a finanční neshody zvýšily napětí. Mnoho Američanů věřilo, že pro USA je „předurčeno“ natáhnout se přes celý kontinent od Atlantiku až k Tichému oceánu. Vzhledem k tomu, že Mexiko nechtělo prodat území, někteří američtí představitelé ho chtěli dobýt. Prezident USA James K. Polk poslal vojáky do Texasu na jaře roku 1846. V příštích dvou letech boje probíhaly v Mexiku, Texasu, Kalifornii a Novém Mexiku. Americké ozbrojené síly byly lépe vyškoleny, měly více nových zbraní a účinnější vedení, a tak bylo Mexiko poraženo. Na počátku roku 1847 byla Kalifornie pod kontrolou Spojených států. V září padlo Mexico City pod útoky americké armády. 2. února 1848 Spojené státy a Mexiko podepsali mírovou dohodu. V této smlouvě se Mexiko dohodlo s USA na prodeji území o rozloze 500 000 čtverečních mil za 15 milionů dolarů.

1846 – Agrese proti Nové Granadě (Kolumbie).

1849 – Americké námořnictvo se vyskytovalo poblíž Smyrny, aby přinutilo rakouskou vládu propustit zatčeného Američana.

1849 – Ostřelování Indočíny.

1851 – Americká vojska se vylodila na ostrově Johanna, aby potrestala místní vládu za zatčení kapitána americké lodi.

1852 – Americká invaze do Argentiny během lidových nepokojů.

1852 – Japonsko. Ansejské dohody – nerovné smlouvy uzavřené v 1854-1858 USA a dalšími mocnostmi s Japonskem v době Ansei [celý oficiální název panování (1854-1860) císaře Komei]. Tyto dohody ukončily více než dvě století japonské izolace od vnějšího světa. V roce 1852 poslala americká vláda do Japonska eskadru M. Perry, který pomocí vyhrůžek uzavřel 31. března 1854 v Kanagawa první americko-japonskou smlouvu, která otevřela americkým lodím přístavy Shimoda a Hakodate bez nároku na obchodování. 14. října 1854 byla Japonskem podepsána podobná dohoda s Anglií a 7. února

1855 s Ruskem. Americký generální konzul T. Harris, který přijel do Japonska v roce 1856 pomocí hrozeb a vydírání učinil uzavření nové, lukrativní smlouvy pro USA 17. června 1857, a o rok později 29. července 1858 nové otrocké obchodní dohody pro Japonsko. Podle modelu americko-japonské obchodní dohody byla v roce 1858 podepsána smlouva s Ruskem (19. srpna 1858), Velkou Británií (26. srpna 1858) a Francií (9. října 1858). Ansejské dohody umožnily volný obchod zahraničních obchodníků s Japonskem a začlenily ho do sféry světového obchodu, neboť umožnily cizincům právo exterritoriality a konzulární jurisdikce, zbavily Japonsko celní samostatnosti a uložily nízká dovozní cla.

1853 – 1856 – Anglo-americká invaze do Číny, kde si pomocí ozbrojených konfliktů vybojovaly výhodné obchodní podmínky.

1853 – Invaze do Argentiny a Nikaragui během občanských nepokojů.

1853 – Americká vojenská loď připlouvá do Japonska, aby ho donutila otevřít své přístavy pro mezinárodní obchod.

1854 – Američané zničili nikaragujské město San Juan del Norte (Greytown), tím pomstily urážku Američana.

1854 – Spojené státy se pokusily dobýt Havajské ostrovy. Dobytí Tygřího ostrova v panamské šíji.

1855 – Četa Američanů pod vedením Williama Walkera napadla Nikaraguu. Ten se s podporou své vlády prohlásil v roce 1856 prezidentem Nikaragui. Americký dobrodruh se snažil připojit Střední Ameriku ke Spojeným státům a proměnit ji v otrockou základnu pro americké plantážníky. Nicméně, Spojené armády Guatemaly, Salvadoru a Hondurasu vyhnaly Walkera z Nikaragui. Později byl zajat a popraven v Hondurasu.

1855 – Invaze Američanů na Fidži a Uruguay.

1856 – Invaze do Panamy. Vzhledem k enormní roli panamské šíje, Spojené království a Spojené státy bojovaly o její ovládnutí, nebo alespoň o kontrolu. Británie, která vlastnila řadu ostrovů v Karibiku, stejně jako část Pobřeží moskytů, se snažila udržet si svůj vliv ve Střední Americe. Spojené státy v roce 1846 prosadily u nové Granady

smlouvu o přátelství, obchodu a plavbách po moří, ve které se zavázaly zaručit suverenitu nové Granady nad panamskou šíjí a zároveň získaly rovná práva na použití jakékoliv trasy přes šíjí a koncesi na vybudování železnice přes ni. Železnice, jejíž výstavba byla dokončena v roce 1855, přinesla posílení amerického vlivu v panamské šíjí. Pomocí smlouvy z roku 1846, Spojené státy systematicky zasahovaly do vnitřních záležitostí nové Granady a opakovaně se uchýlovaly k přímé vojenské intervenci (1856, 1860 atd.). Smlouvy mezi Spojenými státy a Velkou Británií – Clayton-Bulwerská smlouva (1850) a Smlouva Haye-Paunsova (1901) ještě více posílily pozici USA v Nové Granadě.

1857 – Dvě invaze do Nikaragui.

1858 – Intervence na Fidži, kde byla provedena represivní operace za zabití dvou Američanů.

1858 – Invaze na Uruguay.

1859 – Útok na japonský Fort Taku.

1859 – Invaze do Angoly během občanských nepokojů.

1860 – Invaze do Panamy.

1861 – 1865 – Občanská válka. Mississippi, Florida, Alabama, Georgia, Louisiana, Texas, Virginia, Tennessee a Severní Karolína se odtrhly od zbytku státu a prohlásily se za nezávislé státy. Sever zaútočil jakoby kvůli osvobození otroků. Ve skutečnosti šlo jako vždy o peníze – v podstatě se pohádaly kvůli podmínkám obchodování s Anglií. Navíc se našly síly, které zabránily rozpadu země do několika malých, ale velmi separatistických kolonií.

1862 – Vyhnání všech židů z Tennessee s konfiskací majetku.

1863 – Trestná výprava na Shimonoseki (Japonsko), kde byla „uražena americká vlajka“.

1864 – Vojenská expedice do Japonska pro dosažení výhodných obchodních podmínek.

1865 – Paraguay. Uruguay s neomezenou vojenskou pomocí Spojených států, Británie, Francie, atd. napadla Paraguay a zničila 85 % obyvatel této tehdy bohaté země. Od té doby se Paraguay nikdy nevzpamatovala. Monstrózní masakr byl otevřeně hrazen

mezinárodním bankovním domem Rothschildů, který je úzce spojen se slavnou britskou bankou „Baring Brothers“ a dalšími finančními institucemi, kde tradičně vedoucí roli hráli Rothschildové. Zvláštní cynismus genocidě dodává to, že se konala pod heslem osvobození paraguayského lidu z područí diktatury a obnovení demokracie v zemi. Po ztrátě poloviny území a vykrvácení se stát stal ubohou anglo-americkou polokolonií, kde je dnes jedna z nejnižších životních úrovní, kvetoucí drogová mafie, obrovský vnější dluh, policejní teror a korupce úředníků. Rolníkům vzali půdu a dali ji skupině statkářů, kteří se objevili pod záštitou okupantů. Následně vytvořili stranu „Colorado“, která do dneška vládne zemi v zájmech dolaru a strýčka Sama. Demokracie zvítězila.

1865 – Zavedení vojsk do Panamy v průběhu státního převratu.

1866 – Nevyprovokovaný útok na Mexiko.

1866 – Trestná výprava do Číny kvůli útoku na amerického konzula.

1867 – Trestná výprava do Číny za vraždu několika amerických námořníků.

1867 – Útok na ostrovy Midway.

1868 – Vícenásobná invaze do Japonska během japonské občanské války.

1868 – Invaze do Uruguaye a Kolumbie.

1874 – Invaze do Číny a na Havaj.

1876 ??- Invaze do Mexika.

1878 – Útok na ostrovy Samoa.

1882 – Invaze do Egypta.

1888 – Útok na Koreu.

1889 – Trestná výprava na Havaj.

1890 – Zavedení vojsk na Haiti.

1890 – Argentina. Zavedení vojsk pro ochranu zájmů Buenos Aires.

1891 – Chile. Střety amerických vojsk s povstalci.

1891 – Haiti. Potlačení vzpoury černých dělníků na ostrově Navassa, který podle amerických údajů patřil pod USA.

1893 – Zavedení vojsk na Havaji, invaze do Číny.

1894 – Nikaragua. V průběhu měsíce vojska okupují Bluefields.

1894 – 1896 – Invaze do Koreje.

1894 – 1895 – Čína. Američtí vojáci se podílejí na sino-japonské válce.

1895 – Panama. Američtí vojáci napadnou kolumbijskou provincii.

1896 – Nikaragua. Američtí vojáci napadli Corinto.

1898 – Španělsko-americká válka. Američtí vojáci vybojují Filipíny u Španělska, 600 000 Filipínců je zabito. Americký prezident William McKinley prohlásil, že mu Bůh přikázal, aby dobyl Filipínské ostrovy, konvertoval jejich obyvatele ke křesťanství a přivedl je do civilizace. McKinley řekl, že mluvil s Bohem, když se o půlnoci procházel po jedné z chodeb Bílého domu. Zajímavý důvod použitý Amerikou pro vyvolání této války: 15. února 1898 došlo k výbuchu na bitevní lodi „Maine“, ta se potopila a bylo zabito 266 členů posádky. Americká vláda okamžitě obviní Španělsko. Po 100 letech byla loď zvednuta ze dna, a bylo zjištěno, že loď byla vyhozena do povětří zevnitř. Je možné, že se Amerika rozhodla, že nebude čekat na příležitost k útoku na Španělsko a rozhodla se věci urychlit tím, že obětuje několik set životů. Kubu vybojují u Španělska a doteď je tam americká vojenská základna. Ta stejná, kde se nachází nechvalně známá mučírna pro všechny proslulé teroristy Guantánamo. 22. 6. 1898 – Během španělsko-americké války se na Kubě vylodili američtí vojáci, kteří měli podporu kubánských partyzánů, kteří vedli boj proti španělským kolonizátorům už od roku 1895. V prosinci roku 1898 americké síly začaly „pacifikační“ operaci proti kubánským povstalcům, kteří nechtěli složit zbraně. 20. května 1901 bylo ukončeno americké vojenské velení na Kubě. Nicméně američtí vojáci zůstanou na ostrově. Je schválena nová ústava pro Kubu, podle které Spojené státy mají zvláštní práva v této zemi. Ve skutečnosti byl nad Kubou stanoven americký protektorát . S pomocí majetných tříd je kapitál ze Spojených států aktivně vštěpován do kubánské ekonomiky. V prosinci roku 1901 se konaly první prezidentské volby, ve kterých se prezidentem stal T. Estrada Palma spojený s vládnoucími kruhy v USA. 20. května 1902 byl oficiálně vyhlášen vznik kubánské republiky a v Havaně byla vyzdvižena

národní vlajka (místo americké vlajky), začala evakuace amerických vojáků. Amerika si vyhradila právo zasahovat do vnitřních záležitostí Kuby.

1898 – Portoriko a Guam byly vybojovány u Španělska.

1898 – Americké síly napadnou přístav San Juan del Sur v Nikaragui.

1898 – Havaj. Obsazení ostrova americkými vojáky.

1899 – 1901 – Americko-filipínská válka

1899 – Nikaragua. Američtí vojáci napadnou přístav Bluefields.

1901 – Vyslání vojsk do Kolumbie.

1902 – Invaze do Panamy.

1903 – USA poslaly k panamské šíji válečné lodě za účelem izolace kolumbijské armády. 3. listopadu byla vyhlášena politická nezávislost Panamské republiky. Ve stejném měsíci Panama, která byla doslova závislá na USA, byla nucena podepsat smlouvu se Spojenými státy, podle níž území pro výstavbu kanálu bylo poskytnuto natrvalo pro užívání USA. Státy měly možnost v určité oblasti postavit a pak provozovat kanál, mít tam ozbrojené síly, atd. V roce 1904 byla schválena Panamská ústava, Spojeným státům bylo uděleno právo vylodit vojska v kterékoli části země, což bylo opakovaně využito vládou USA k potlačení anti-imperialistických projevů. Prezidentské volby v roce 1908, 1912, 1918 se konaly pod dohledem amerických vojáků.

1903 – Invaze do Hondurasu, Dominikánské republiky a Sýrie.

1904 – Vyslání vojsk do Koreje, Maroka a Dominikánské republiky.

1904 – 1905 – Američtí vojáci zasahují do rusko-japonské války.

1905 – Američtí vojáci zasahují do revoluce v Hondurasu.

1905 – Vyslání vojsk do Mexika (pomohla diktátorovi Porfirio Díazovi potlačit povstání).

1905 – Vyslání vojsk do Koreje.

1906 – Invaze na Filipíny, potlačení osvobozeneckého hnutí.

1906 – 1909 – Američtí vojáci jsou na Kubě během voleb. V roce 1906 proběhla vzpoura liberálů protestujících proti bezpráví spáchaného vládou prezidenta E. Palmy. Palma žádá USA, aby

vyslaly vojáky, ale americká vláda vyšle na Kubu zprostředkovatele. Po odstoupení prezidenta E. Palmy, USA oznámily vytvoření prozatímní vlády v zemi, která bude u moci tak dlouho, dokud v zemi nebude obnoven pořádek. 10. února 1906 – vítězství liberálů ve volbách. H.Gomes zvolen prezidentem Kuby.

1907 – Američtí vojáci prosazují protektorát „dolarové diplomacie“ v Nikaragui.

1907 – Američtí vojáci zasahují do revoluce v Dominikánské republice.

1907 – Američtí vojáci se účastní války Hondurasu a Nikaragui.

1908 – Američtí vojáci jsou v Panamě během voleb.

1910 – Nikaragua. Američtí vojáci napadnou přístav Corinto a Bluefields. USA poslaly vojenské jednotky do Nikaragui a organizovaly protivládní spiknutí (1909), po kterém byl Zelaya nucen uprchnout ze země. V roce 1910 byla vytvořena junta z pro-amerických generálů: X. Estrada, E. Chamorro a zaměstnanec americké těžební společnosti A. Diaze. Ve stejném roce se stal prezidentem Estrada, ale poté byl vyměněn A. Diazem, který byl podporovaný americkými vojsky.

1911 – Američané se vylodili v Hondurasu kvůli podpoře povstání pod vedením bývalého prezidenta Manuela Bonnily proti legitimně zvolenému prezidentovi Miguelovi Davilouvi.

1911 – Potlačení protiamerického povstání na Filipínách.

1911 – Zavedení vojsk do Číny.

1912 – Američtí vojáci vcházejí do Havany (Kuba).

1912 – Američtí vojáci jsou v Panamě během voleb.

1912 – Invaze vojsk USA do Hondurasu.

1912 – 1933 – Okupace Nikaragui, neustálý boj s partyzány.

Nikaragua se stala monopolní kolonií „United Fruit Company“ a dalších amerických společností. V roce 1914 byla ve Washingtonu podepsána dohoda, podle které Spojené státy měly právo vybudovat mezi oceánský kanál v Nikaragui. V roce 1917 se stal prezidentem E. Chamorro, který uzavřel se Spojenými státy řadu nových dohod což vedlo k ještě většímu zotročení země.

1914 – Američtí vojáci vstupují do Dominikánské republiky, boj s rebely o Santa Domingo.

1914 – 1918 – série invazí do Mexika. V roce 1910 začalo silné rolnické hnutí Francisca Pancho Villa a Emiliana Zapata proti loutce USA a Anglie, diktátorovi Porfirio Diazovi. V roce 1911 Diaz uprchl ze země a místo něj přišel liberál Francisco Madero. Ale ani on nevyhovoval Američanům, a v roce 1913 opět pro-americký generál Victoriano Huerta svrhl Madera a zabil jej. Zapata a Villa přitlačili, a na konci roku 1914 obsadili hlavní město Mexico City. Junta Huerta se zhroutila a Spojené státy přešly k přímé intervenci. Už v dubnu 1914 se v mexickém přístavu Veracruz vylodili američtí vojáci, kteří tam zůstali až do října. Prezidentem Mexika se mezitím stal ostrřílený politik a hlavní vlastník půdy V. Carranza. Porazil Villa, ale oponoval imperialistické politice Spojených států a slíbil provést pozemkovou reformu. V březnu 1916 americká armáda pod velením Pershinga překročila mexickou hranici, ale nebyla to pro ně zrovna procházka růžovým sadem. Vládní vojáci a partyzánské armády P. A. Villy a Zapaty dočasně zapomněli na občanské nepokoje a sjednotili se proti Pershingovi a vyhodili ho ze země.

1914 – 1934 – Haiti. Po četných povstáních Amerika zavádí svá vojska, okupace trvá 19 let.

1916 – 1924 – 8letá okupace Dominikánské republiky.

1917 – 1933 – Vojenská okupace Kuby, ekonomický protektorát.

1917 – 1918 – Účast v první světové válce. Nejprve Amerika „udržovala neutralitu“, tj. prodávala zbraně za astronomické částky a nekontrolovatelně bohatla, vstoupila do války až v roce 1917, tj. na konci, ztratila pouze 40 000 lidí (Rusové například – 200 000), ale po válce se považovala za největšího vítěze. Jak víme, úplně stejně bojovala ve druhé světové válce. USA bojovaly v Evropě v první světové válce, aby změnily pravidla „hry“, ale ne pro zajištění „výraznější rovnosti možností“, ale kvůli zajištění budoucí absolutní nerovnosti ve prospěch Spojených států. Do Evropy Amerika nepřišla kvůli Evropě, ale kvůli zájmům Ameriky. Zámořský kapitál chystal tuto válku a vyhrál ji. Po skončení války cestou různých machinací

ostatních spojenců uspěli v zotročení Německa, díky čemuž se válkou oslabená země dostala do absolutního chaosu, kde se zrodil i fašismus. Fašismus se také mimochodem vyvíjel s aktivní pomocí Ameriky, která mu pomáhala až do konce druhé světové války. Státy, kromě USA se po válce ocitly v dluhu u mezinárodních finančních skupin a monopolu, kde kapitál USA už hrál první, ale ne jediné housle. To, o co se snažily Spojené státy, toho i dosáhly – jak v Paříži v roce 1919, tak i v roce 1929. Státy si nezajistily mandáty a kolonie, ale právo a schopnost kontrolovat situaci ve světě, tak jak to chtěly oni nebo spíše americký kapitál. Samozřejmě, že ne všechny plány se podařilo uskutečnit a největším a nejbolestivějším omylem bylo nezávislé sovětské Rusko místo buržoazního závislého Ruska. S tím se zatím muselo počkat, ale zbytek Evropy byl „v podstatě monopolem Yankees a co“. Přibývá důkazů, že Spojené státy a Británie jsou hlavními viníky vypuknutí první světové války.

1917 – Američtí magnáti rádi financovali socialistickou revoluci v Rusku a doufali, že to vyvolá občanskou válku, chaos a celkovou likvidaci této země. Připomeňme, že ve stejné době se Rusko účastnilo první světové války, která mu to ještě zhoršovala. Zde jsou konkrétní jména sponzorů: Jacob Schiff, Felix a Paul Wartburg, Otto Kahn, Mortimer Schiff, Guggenheim, Isaac Seligman. Když občanská válka opravdu začala, Američané pustili své síly na urychlení zničení Rusů. Zvláště velké naděje se upnuly na Trockého, proto se velmi naštvaly, když Stalin rozpoznal jejich plány a odstranil nepřítele. Po revoluci v roce 1917, americký prezident Woodrow Wilson nastínil americkou politiku, pokud jde o Rusko takto: Celá bělogvardějská vláda v Rusku by měla dostat pomoc a uznání Trojdhody. Kavkaz je součástí problému turecké říše, Střední Asie by se měla stát protektorátem Anglo-Sasů, Sibiř by měla mít oddělenou vládu a VelkoRusko novou vládu (tj., ne sovětskou). Po vítězství nad „rudým“ mořem Wilson plánoval vyslat do Ruska vojska z křesťanského sdružení mladých lidí „pro morální vzdělávání a řízení ruského lidu“. V roce 1918 američtí vojáci vstoupili do Vladivostoku a úplně vyhnat je z ruského území se podařilo až v roce 1922. Dále 23. prosince 1917

Clemenceau, Pichon a Foch z Francie a lordové Milner a Cecil z Anglie uzavřeli tajnou úmluvu o rozdělení sfér vlivu v Rusku: Pro Anglii Kavkaz, Kubaň a Don a pro Francii Besarábie, Ukrajina a Krym. USA se oficiálně úmluvy neúčastnily, i když ve skutečnosti držely v rukou všechny nitě, a zejména si dělaly nárok na Sibiř a Dálný východ ... Geografická mapa, kterou připravilo ministerstvo zahraničí Spojených států pro americkou delegaci na pařížské mírové konferenci to velmi přesně ukazovala: Ruský stát na té mapě byl pouze na Středoruské vysočině. Pobaltí, Bělorusko, Ukrajina, Kavkaz, Sibiř a Střední Asie na té mapě byly „samostatnými“, „nezávislými“ státy. Na tento plán se muselo ještě pár desítek let počkat.

1918 – 1922 – Intervence do Ruska. Celkem se jí účastnilo 14 zemí. Američané si přivlastnili hodně ruských zlatých rezerv, když je vzali admiralovi Kolčakovi kvůli slibu o dodávce zbraní. Slib však nesplnili. Tohle zlato je zachránilo během Velké hospodářské krize, kdy se vláda rozhodla vypořádat s obrovskou nezaměstnaností najmutím na civilní službu. Pro zaplacení za tuto neplánovanou práci bylo potřeba obrovské množství peněz, a tehdy se ukradené zlato hodilo. Tohle však není jediná ztraceném zlatě

1918 – 1920 – Panama. Po volbách se do země posílají vojáci k potlačení nepokojů.

1919 – Kostarika. Povstání proti režimu prezidenta Tinoco. Pod tlakem USA Tinoco odstoupil, avšak nepokoje v zemi se nezastavily. Proběhlo vylodění amerických vojáků pro „ochranu amerických zájmů“. Prezidentem byl zvolen D. Garcia. V zemi byl obnoven demokratický systém.

1919 – Američtí vojáci bojující na straně Itálie proti Srbům v Dalmácii.

1919 – Američtí vojáci jsou v Hondurasu během voleb.

1920 – Guatemala. Dvoutýdenní intervence.

1921 – Americká podpora rebelů, kteří bojovali za svržení guatemalského prezidenta Carlose Herrera ve prospěch „United Fruit Company“.

1922 – Intervence v Turecku.

1922 – 1927 – Americké síly v Číně během lidového povstání.
1924 – 1925 – Honduras. Vojáci vtrhli do země během voleb.
1925 – Panama. Americké síly rozehnaly generální stávkou.
1926 – Nikaragua. Invaze.
1927 – 1934 – V celé Číně jsou američtí vojáci.
1932 – El Salvador invaze od moře. V té době tam byla vzpoura.
1936 – Španělsko. Zavedení vojáků během občanské války.
1937 – Jeden vojenský střet s Japonskem.
1937 – Nikaragua. S pomocí amerických vojáků se Somoza dostal k moci, když svrhl legitimní vládu Hamída Sacasa. Somoza byl diktátorem a jeho rodina vládla v zemi příštích 40 let.
1939 – Zavedení vojsk do Číny.
1941 – Jugoslávie. Přebírat v noci z 26. na 27. března 1941, který provedly anglo-americké zpravodajské služby, v důsledku státního převratu byla svržena vláda Cvetkoviće-Matcheka.

1941 – 1945 – Zatímco sovětská vojska bojovala s nacistickou armádou, Američané a Britové dělali to, co dělají obvykle – teror. Systematicky ničili civilní obyvatelstvo Německa, čímž ukázali, že nejsou o nic lepší než nacisté. Toto bylo děláno ze vzduchu pomocí kobercového bombardování měst, která neměla nic společného s válkou a válečnou výrobou: Drážďany, Hamburk. V Drážďanech bylo během jedné noci zabito přibližně 120 000 – 250 000 civilistů, většina z nich byli uprchlíci. Stručně řečeno: 1) Pomáhat SSSR začali až v roce 1943, předtím byla podpora jen symbolická, 2) výše podpory byla malá a za obrovské ceny (stále se to splácí), zároveň je přitom špehovali a 3) současně Amerika tajně pomáhala nacistům, i když se o tom teď přímo nemluví. Obchod je obchod. Mimochodem, Bushův dědeček Prescott Bush se na tomto přímo podílel. Obecně zločiny Spojených států během druhé světové války jsou nevyčíslitelné. Například podporovali extrémně násilnické chorvatské fašisty, kteří se pak aktivně zapojili do protisovětského boje. Jakoby náhodně útočili na sovětské vojáky v naději zastrašit je svou palebnou silou. Dohodli se s Hitlerem, že maximální počet vojáků byl hozen do boje proti Sovětům a Američané pochodovali

vítězně od města k městu, aniž by se setkali s jakýmkoliv odporem. Až pak nasníмали hrdinské filmy, kde si připisovali hrdinské činy sovětských vojáků. Jedním z nejstrašnějších zločinů je samozřejmě tajné sponzorování nelidských experimentů na lidech americkými fondy v nacistických koncentračních táborech. Kvůli finanční pomoci měla Amerika neomezený přístup k výsledkům výzkumu. Po válce byly všechny němečtí a japonští odborníci převezeni do Spojených států, kde pokračovali ve svém výzkumu na věznicích, obyvatelích domovů pro seniory, přistěhovalcích, lidech v Latinské Americe atd.

1945 – Dvě atomové bomby svržené na vyčerpané Japonsko, což mělo za následek smrt asi 200 tisíc (podle jiných zdrojů 0,5 milionu) lidí, většinou žen a dětí. Široce rozšířená domněnka o tom, že bomby byly shozeny pro záchranu životů Američanů není pravdivá. Bomby byly shozeny za účelem zastrašení nového nepřítele, Stalina, když Japonsko se již snažilo vyjednat kapitulaci. Vedoucí velitelé druhé světové války, včetně Dwighta D. Eisenhowera, Chestera Nimitze a Curtise Lemaye, všichni neschvalovali použití atomových bomb proti poraženému nepříteli. Kromě toho byly bomby shozeny navzdory zákazu Haagské úmluvy z roku 1907 – „neexistuje žádná omluva pro neomezené ničení nebo útoky na civilisty a civilní objekty jako takové“. Nagasaki byl námořní základnou ... Po okupaci Japonska americkými vojsky zemřelo hladem 10 milionů lidí. Také, jako obvykle, Američané plně prokázali svou „civilizovanost“: dobrou tradicí bylo nošení „suvenýrů“, vytvořených z kostí a jiných částí těla mrtvých Japonců.

1945 – 1991 – SSSR. Samozřejmě, že všechny protisovětské sabotáže, teroristické činy, provokace není možné uvést. Měli bychom zvláště zmínit angloamerický plán „Nemyslitelné“, který byl odtajněn před několika lety, a nezpůsobil žádný zájem v „demokratických“ médiích. Toto není překvapující, jelikož plánem bylo zaútočit společnými fašistickými, britskými a americkými vojsky na Sovětský svaz už v létě 1945. Jaký demokrat se tohle odváží říct? Zajatí Němci se neodzbrojovali sovětskými „spojenci“, nikdo tu armádu nerozpouštěl,

váleční zločinci nebyli potrestáni. Naopak, nacisté byli shromážděni do stotisícové armády, která jen čekala na rozkaz zopakovat svůj blitzkrieg. Naštěstí, Stalinovi se podařilo přesunout sovětské vojáky a tím neutralizovat američano-fašisty a ti se neodvážili na „demokratizaci“. Nicméně, přátelství Američanů s nacisty pokračovalo. Prakticky žádný válečný zločinec v západním Německu nebyl potrestán, mnozí sloužili v NATO a na nejvyšších pozicích ve vládě. V té době Spojené státy, které měly monopol na jaderné zbraně, se začaly připravovat na preventivní válku, která měla být zahájena v roce 1948. Za prvních 30 dnů bylo naplánováno shození 133 atomových bomb na 70 sovětských měst, z nichž 8 na Moskvu a 7 na Leningrad a později se plánovalo shození dalších 200 atomových bomb. Nicméně, kontrolní výpočty ukázaly, že americké strategické letectví v letech 1949 – 1950 stále nemohlo zasadit smrtelný úder Sovětskému svazu, tak aby nebyl schopen odporu (plán „Dropshot“), takže „demokratizace“ byla odložena. Amerika se snažila všemi prostředky podnítit etnické konflikty, prodat vadné zařízení (které, mimochodem, kdysi vedlo k největšímu výbuchu v Sovětském svazu vůbec – v roce 1982 vybuchl plynovod s americkým zařízením na Sibiři). Pokud to bylo možné, tak proti Sovětskému svazu byly použity i biologické zbraně. Například shazování z letadel Mandelinky bramborové, čímž způsobili obrovské škody na úrodě brambor. Na Ukrajině je stále v některých oblastech rozšířen vědě neznámý kříženec mezi kobylkou a cvrčkem. Je zřejmé, že byl původně určen k rozšíření nějaké infekce. (Američané zajali během druhé světové války všechny japonské odborníky na biologické zbraně a aktivně využívali jejich odborné znalosti ve všech víceméně větších válkách, i na Kubě, rozšíření epidemie pomocí hmyzu bylo vyvinuto právě Japonci). V celé historii Sovětského svazu žádný bojový letoun nezasáhl do vzdušného prostoru Spojených států, nedělal přelety nad touto zemí a neprováděl v něm letecké bitvy. Za padesát let konfrontace se Sovětským svazem bylo sestřeleno kolem třiceti bojových a průzkumných letadel USA. Ve vzdušném boji nad Sovětským svazem sověti ztratili pět bojových letadel, Američany byli

sestřeleno několik sovětských transportních civilních letadel. Celkem bylo zaznamenáno pět tisíc porušení sovětských hranic americkými letadly. Za stejné období v Sovětském svazu bylo identifikováno a zatčeno více než sto čtyřicet parašutistů – sabotérů s konkrétní úlohou o vedení sabotáže na sovětském území. CIA aktivně tisklo sovětské peníze a dodávalo je všemi možnými způsoby do SSSR kvůli způsobení inflace. Západní vědci urychleně rozvíjeli některé vědecké teorie o přírodním ruském sklonu k násilí a otroctví, o podvědomě předprogramované chuti obsadit celou Zemi. Dnes je již veřejně známo mnoho plánů na rozpoutání jaderné války se Sovětským svazem a ostatními socialistickými zeměmi, „Chariotir“, „Trójan“, „Bravo“, „Offtekl“. Američané byli dokonce ochotni zaházet atomovými bombami své evropské spojence, aby poslední Rusové neměli kam běžet od jadernými zbraněmi zničeného Sovětského svazu. Nejvážnější obavy ze strany tehdejšího Sovětského svazu byly, jak se ukázalo později, zcela rozumné. V 70. letech byl odtajněn plán, který byl navržen rozvědkou už 3. listopadu 1945, podle kterého byl schválen atomový útok zároveň na 20 měst v SSSR. Byl naplánován „nejen v případě nadcházejícího útoku SSSR, ale i když úroveň vědeckého a průmyslového rozvoje země dá soupeři příležitost k útoku na Spojené státy nebo na obranu proti našemu útoku“... Ale hrdinské úsilí sovětského lidu, neuvěřitelné totální úsilí pracovníků a intelektuálů dovolilo ekonomický zázrak a zcela nečekaný vývoj jaderné zbraně pro USA. Američané, které promarnili správný okamžik k útoku ještě mnohokrát chtěli zasadit preventivní úder později v 50. letech, ale byli po celou dobu zastaveni strachem z odpovědí. Podle CIA Amerika utratila na zničení SSSR celkem 13 bilionů dolarů.

1946 – Jugoslávie. Američtí vojáci se mstí za sestřelení letadla.

1946 – 1949 – USA bombardovaly Čínu a poskytovaly jakýkoli odpor vůči komunistům.

1947 – Itálie. Za účelem boje proti komunismu byly financovány proamerické síly ve volbách, CIA masově zabíjelo komunisty a provádělo protisovětskou kampaň v médiích. Nakonec na americké

peníze byly zfalšovány výsledky voleb a samozřejmě komunisté prohráli.

1947 – 1948 – Francie. Za účelem boje proti komunismu a rekolonizaci Vietnamu jsou financovány pro-americké síly ve volbách a je poskytnuta vojenská podpora. Byly zabity tisíce civilistů.

1947 – 1949 – Řecko. Američtí vojáci jsou zapojeni do občanské války, kde podporují fašisty. Pod záminkou „ochrany demokracie“ USA zasahují do konání prvních všeobecných voleb v Itálii a zavádí bojové lodě 6. flotily do italských přístavů, aby se zabránilo komunistické straně dostat se k moci mírovou cestou. Během několika desítek let po válce, CIA a americké korporace nadále zasahují do voleb v Itálii a utrácí stovky milionů dolarů za zablokování volební kampaně komunistů. Popularita komunistů byla založena na jejich aktivní účasti v protifašistickém hnutí, když vedly všechny síly odporu.

1948 – 1953 – Vojenská akce na Filipínách. Rozhodující role v represivních operacích proti filipínským lidem. Smrt tisíců Filipínců. Americká armáda zahájila kampaň proti levým silám v zemi ještě v době, kdy ti bojovali proti japonským útočníkům. Po válce Spojené státy přivedly k moci řadu loutek, včetně prezidenta, diktátora Marcose. V roce 1947 byly finančně podporovány pro-americké síly kvůli otevření amerických vojenských základen na Filipínách.

1948 – Peru. Vojenský převrat provedený Amerikou. K moci se dostal Manuel Odria. Nedemokratická vláda se v budoucnu vyzbrojovala a byla podporována Amerikou, další volby se konaly až v roce 1980.

1948 – Nikaragua: vojenská podpora kvůli kontrole nad vládou. O diktátorovi Anastasio Somozovi americký prezident Roosevelt řekl: „Je to sice hajzl, ale je to náš hajzl.“ Diktátor byl zabit v roce 1956, ale jeho dynastie zůstala u moci.

1948 – Kostarika. Amerika podporuje vojenský převrat vedený José Figueresem Ferrerem.

1949 – 1953 – Albánie. Spojené státy a Velká Británie uskutečnily několik neúspěšných pokusů o svržení „komunistického režimu“ a nahrazení ho prozápadní vládou z řad fašistických kolaborantů a

monarchistů.

1950 – Povstání v Portoriku potlačeno americkými vojsky. V té době tam pokračoval boj za nezávislost.

1950 – 1953 – Ozbrojený zásah v Koreji přibližně milionu amerických vojáků. Smrt stovek tisíc Korejců. V roce 2000 vyšlo najevo hromadné vraždění desítek tisíc politických vězňů armádou a policií Soulského režimu, kterého se dopustil během korejské války. Toto bylo děláno na příkaz Ameriky, která se obávala, že vězňové, kteří byli zadrženi za své politické přesvědčení můžou být zachráněni armádou KILDR. Američané aktivně používali chemické a biologické zbraně vyrobené pro ně nacistickými zločinci a testovanými na vězňích.

1950 – Počátek americké vojenské pomoci Francouzům ve Vietnamu. Dodávka zbraní a vojenské poradenství, zaplacení poloviny vojenských výdajů Francie.

1951 – Americká vojenská pomoc čínským povstalcům.

1953 – 1964 – Britská Guyana. Během 11 let se USA a Velká Británie třikrát snažily zabránit příchodu k moci demokraticky zvoleného vůdce Dzhegena, který prováděl neutrální a nezávislou politiku. Ta by podle Spojených států mohla vést k budování společnosti alternativní ke kapitalismu. Pomocí různých nástrojů od stávek až po terorismus, Spojené státy zařídily jeho odchod z politické scény v roce 1964, výsledkem bylo, že Guyana, jedna z nejlepších zemí v regionu se začátkem roku 1980 stala jednou z nejchudších.

1953 – Írán. Populární politik Mosaddek se rozhodl znárodnit ropný průmysl Íránu (1951), který kontrolovala anglo-iránská naftařská společnost. Tak ekonomické zájmy Velké Británie byly porušeny. Pokusy Spojeného Království „ovlivnit“ Mosaddeka s pomocí hlavy státu Šáha selhaly. Mosaddek provedl referendum, v němž získal 99,9 % hlasů a dostal mimořádnou pravomoc, převzal velení ozbrojených sil, a nakonec sesadil Šáha a poslal ho do vyhnanství. Británii a Spojené státy vyděsilo, že Mosaddek se neopíral pouze na nacionalisty a kleriky, ale i na komunistickou stranu Íránu. Ve Washingtonu a v Londýně se rozhodli, že Mosaddek připravuje

„sovětizaci“ Íránu, takže CIA a britská zpravodajská služba MI5 provedla operaci na svržení Mosaddeka. V Íránu začaly nepokoje, kde se střetli monarchisté podporovaní USA a Británií a příznivci Mosaddeka, proběhl státní převrat organizovaný armádou. Šáh se vrátil do Teheránu a na oficiální schůzce s hlavou CIA na Blízkém východě řekl : „Získal jsem tento trůn díky Alláhovi, národu, armádě a tobě.“ Mosaddek byl zatčen, souzen íránským soudem a odsouzen k dlouhému trestu odnětí svobody a zbytek svého života strávil v domácím vězení. Šáh zrušil rozhodnutí o znárodnění ropného průmyslu Íránu. Šáh Pahlavi se na čtvrt století stal žalářníkem pro íránský lid.

1953 – Nucená deportace Inuitů (Grónsko), která skončila degradací tohoto národa.

1954 – Guatemala. Guatemalský prezident Jacobo Arbenz Guzman vedl zemi v letech 1951-1954 a pokusil se dostat obchod se zemědělskými produkty (hlavní vývozní artikl) pod kontrolu státu. Tím ovlivnil zájmy americké společnosti „United Fruit“, na kterou připadalo 90 % vývozu Guatemaly. Arbenz byl obviněn, že je tajný člen komunistické strany a chce vybudovat komunismus v Guatemale (což byla lež). „United Fruit“ apeloval na pomoc americké vlády. CIA najala několik stovek guatemalských vojáků, kteří vtrhli do Guatemaly ze sousedního Hondurasu. Armáda, podplacena CIA, odmítla Arbenze poslouchat, a ten uprchl do Mexika, kde zemřel o 20 let později. K moci v Guatemale se dostal velitel ozbrojených sil. Spojené státy uvítaly změnu vlády a vyzvaly novou guatemalskou vládu, aby se nemstila Arbenzovi. Poté tam Amerika rozmístí své bombardéry. Roku 1999 americký prezident Bill Clinton přiznal zapojení zpravodajských služeb USA v porušování zákona v nedávno ukončeném vnitřním ozbrojeném konfliktu v Guatemale. Šéf Bílého domu to řekl v guatemalském hlavním městě, kde byl v průběhu jeho cesty po střední Americe. Podpora zpravodajskými službami USA guatemalské armády podílející se na „brutální a trvalé represi byla chybou ze strany Spojených států, která by se neměla opakovat,“ řekl Clinton. Clinton učinil takové prohlášení v reakci na opakované výzvy

guatemalských obránců lidských práv s cílem otevřít přístup do tajných archivů amerických tajných služeb, který by se definoval rolí Washingtonu a guatemalské armády ve „špinavé válce“, která byla doprovázena vnitřním ozbrojeným konfliktem v Guatemale. V nedávno zveřejněné zprávě z guatemalské „Komise Pravdy“ se uvádí, že USA opakovaně zasahovaly do vnitřních záležitostí Guatemaly během konfliktu. Takže CIA „přímo či nepřímo podporovala některé nezákonné operace“ vlády proti povstaleckým silám. Až do poloviny 80. let, „americká vláda vyvíjela tlak na guatemalské orgány, aby zachránily nespravedlivou sociální a ekonomickou strukturu v zemi. Podle „Komise pravdy“, v průběhu 36leté občanské války v Guatemale, která skončila v roce 1996 podepsáním mírové dohody mezi vládou a povstalcem bylo zabito nebo se pohřešuje více než 200 tisíc lidí. V průběhu ozbrojeného konfliktu existovala celá řada závažných porušení zákona, z nichž za většinu je zodpovědná armáda a zpravodajské služby.

1956 – Zahájení americké vojenské pomoci tibetským povstalcům proti Číně. Militanti se cvičili v zámořských základnách CIA, taky jim byly dodávány zbraně a vybavení.

1957 – 1958 – Indonésie. Stejně jako Nasser, Sukarno byl jedním z vůdců „třetího světa“ a udržoval neutralitu v období studené války, několikrát navštívil SSSR a Čínu, znárodnil holandský majetek, odmítl zakázat komunistickou stranu a rychle rozšiřoval svůj vliv mezi voliči. To vše, podle Spojených států, sloužilo jako „špatný příklad“ pro ostatní rozvojové země. Aby se zabránilo „šíření špatných myšlenek v zemích třetího světa“, CIA začalo vyhazovat hodně peněz za volby, byl vytvořen plán na atentát na Sukarna, byl vydírán vykonstruovaným sex filmem a pomocí opozičních důstojníků byla zahájena válka proti v Sukarnově vládě, která nebyla úspěšná.

1958 – Libanon. Okupace země, boj proti rebelům.

1958 – konfrontace s Panamou.

1958 – Americká vojenská pomoc rebelům na ostrově Quemoy v boji s Čínou.

1958 – V Indonésii začíná povstání, které CIA připravovalo už od roku 1957. Američané poskytovali protivládním rebelům vojenskou pomoc bombardováním a poradenstvím. Po tom, co bylo sestřeleno americké letadlo se CIA stáhlo a povstání se nezdařilo.

1959 – Amerika napadne Laos, začínají první střety amerických vojáků ve Vietnamu.

1959 – Haiti. Potlačení lidového povstání proti proamerické vládě.

1960 – Ekvádor. Poté, co Jose Maria Velasco byl zvolen prezidentem Ekvádoru a odmítl se podrobit americkým požadavkům na přerušeni všech vztahů s Kubou, Američané uskutečnili několik vojenských operací. Podporují se všechny protivládní organizace, přijde i na krvavé provokace, které jsou pak připsány vládě. Nakonec Američané zorganizovali převrat a k moci přijde agent CIA Carlos Arosemana. Amerika si brzy uvědomí, že prezident není dostatečně přátelský Washingtonu a snažila se provést další převrat. V zemi začaly nepokoje, které byly potlačeny pod americkým vedením. K moci se dostala vojenská junta, která začala teror v zemi, volby byly zrušeny, začalo pronásledování politických odpůrců a samozřejmě, především komunistů. USA zůstaly spokojeni.

1960 – Americké síly vchází do Guatemaly, aby se zabránilo svržení loutkové vlády USA. Pokus o převrat se nezdařil.

1960 – Podpora vojenského převratu v Salvadoru.

1960 – 1965 – Kongo / Zair. V červnu 1960 Lumumba se stal prvním premiérem Konga od získání nezávislosti. Belgie si ale ponechala kontrolu nad nerostným bohatstvím v Katanga, a významní úředníci Eisenhowerovy správy finanční zájmy a spojení v této provincii. Na slavnostním ceremoniálu u příležitosti Dne nezávislosti, Lumumba vyzval lidi k ekonomickému a politickému osvobození. Po 11 dnech Katanga vystoupila ze země. Brzy byl Lumumba svržen ze svého postu s pomocí Spojených států, a v lednu 1961 se stal obětí teroristického útoku. Po několika letech občanské války se k moci dostal Mobutu spojený s CIA, který vládl zemi po více než 30 let a stal se miliardářem. Během této doby se míra korupce a chudoby v této zemi bohaté na suroviny dosáhl takových rozměrů, že dokonce

zarážel i jeho velitele z CIA.

1961 – 1964 – Brazílie. Po příchodu prezidenta Goularta k moci byla země na cestě k nezávislé zahraniční politice, obnovila vztahy se socialistickými zeměmi, vystoupila proti blokádě Kuby, omezila příjmy z vývozu TNC, znárodnila dceřiné společnosti ITT a pokračovala v provádění ekonomických a sociálních reforem. Navzdory skutečnosti, že Goulart byl velký statkář, Spojené státy jej obvinily z „dominance komunistů ve vládě“ a byl sesazen ve vojenském převratu. V příštích 15 letech vládne vojenská diktatura, kongres byl uzavřen, politická opozice je roztroušena, v soudnictví vládne tyranie, kritika prezidenta je nezákonná. Odbory byly kontrolovány vládou, protesty byly potlačeny policií a armádou. Zmizení lidí, „eskadry smrti“, kult neřestí a divoká mučení se stala nedílnou součástí vládního programu „morální rehabilitace“. Brazílie přerušila vztahy s Kubou a stala se jedním z nejspolehlivějších spojenců USA v Latinské Americe.

1961 – Američané zabíjejí prezidenta Dominikánské republiky Rafaela Trujillo, kterého sami přivedli k moci ve 30. letech. Brutální diktátor nebyl zabit pro otevřené loupení země (60 % příjmu země šlo přímo do jeho kapsy), ale za to, že jeho dravá politika způsobila příliš mnoho škody americkým společnostem.

1961 – Kuba. V roce 1961, CIA měla k dispozici rozpočet (560 milionu dolarů), který šel na financování zvláštní skupiny „Mongoose“, která zorganizovala bombardování kubánských hotelů a dalších objektů, napadala dobytek a zemědělské pěstování, přidávala toxické chemikálie do vyvezeného cukru z Kuby atd. Na začátku roku 1961 Spojené státy zrušily diplomatické vztahy s Kubou a vyhlásily ekonomickou blokádu. V dubnu zorganizovaly ozbrojený útok kubánských kontrarevolucionářů v Zátocě sviní.

1962 – Guatemalský diktátor Miguel Ydigoras Fuentes potlačí s pomocí Američanů lidové povstání, stovky lidí se pohřešuje, je široce rozšířené mučení a zabíjení, země se ponořila do teroru. Američany vyškolení absolventi nechvalně známé „School of the Americas“ byli dobří zejména v mučení a masových vraždách civilistů.

1963 – El Salvador. Zničení disidentů s protiamerickými názory.

1963 – 1966 – Dominikánská republika. V roce 1963 byl demokraticky zvolen nový prezident Bosch. Vyzval zemi k pozemkové reformě, zajištění lidí levným bydlením, umírněnému znárodnění podniků a omezení nadměrného využívání země zahraničními investory. Boschovy plány byly považovány za „vplížení do socialismu“ a rozhněvaly Spojené státy, tisk v USA oznámil, že je „rudý“. V září 1963 byl Bosch svržen ve vojenském převratu, se souhlasem Spojených států. Když po 19 měsících v zemi vypuklo povstání a vytvořila se hrozba návratu Bosche k moci, Spojené státy poslaly na pomoc pro potlačení povstání 23 000 vojáků.

1963 – Američané aktivně pomáhají straně v Iráku zničit všechny komunisty v zemi. Mimochodem, s pomocí CIA se Saddám Husajn dostal k moci a pak bojoval s Amerikou nenáviděným Íránem.

1964 – Krvavé potlačení panamských národních sil, které požadovaly vrácení práv k Panamskému průplavu.

1964 – Amerika podporuje vojenský převrat v Brazílii, vojenská junta svrhla zvoleného prezidenta Joao Goularta. Režim Generála Castelo Branco je považován za jeden z nejkrvavějších v dějinách lidstva. Eskadry smrti vycvičené CIA mučily a vraždily každého, kdo byl považován za politického soupeře Branco, především komunisty.

1964 – Kongo (Zair). Amerika podporuje příchod k moci diktátora Mobutu Sese Seko, který se později stal známým svou krutostí a ukradl zbídačené zemi miliardy dolarů.

1964 – 1974 – Řecko. Dva dny před volbami, v srpnu 1967, byl v zemi proveden vojenský převrat, aby se zabránilo opětovnému příchodu k moci premiéra George Papandreou. Intriky proti němu ze strany americké armády a CIA, které se nacházely v Řecku, začaly hned po jeho zvolení do funkce v dubnu 1964. Po převratu bylo zavedeno stanné právo a zavedena cenzura, začala zatýkání, mučení a vraždy. Počet obětí v průběhu prvního měsíce panování „černých plukovníků“ pod záminkou záchrany národa od „komunistického převratu“ dosáhl 8 tisíc lidí.

V roce 1965, kdy proběhlo znárodnění ropy v Indonésii, Washington

a Londýn opět reagovaly provedením převratu, při němž byl dosazen diktátor generál Suharto. Diktatura hromady kostí – půl milionu lidí. V roce 1975 Suharto obsadil Východní Timor a zničil třetinu populace, a udělal z ostrova obří hřbitov. „New York Times“ pojmenoval tuto tragédii „jedním z nejvíce divokých masakrů v moderních politických dějinách“. Na tato zvěrstva si už ani nikdo nevzpomíná.

1965 – Vojenská pomoc proamerickým vládám Thajska a Peru.

1965 – 1973 – Válečná agrese proti Vietnamu. Během války bylo zabito 250 000 dětí, 750 000 bylo zraněno a zmrzačeno. Bylo shozeno 14 000 000 tun bomb a min, což se rovná ekvivalentu 700 hirošimských atomových bomb a je třikrát větší než tonáž bomb, použitých v druhé světové válce. Vietnamská válka stála život 58 000 amerických vojáků, většinou branců, zraněných bylo 300 000.

Desítky tisíc lidí spáchali sebevraždu v nadcházejících letech, nebo byli duševně a morálně zničeni svou vojenskou zkušeností. V roce

1995, 20 let po porážce amerického imperialismu, vietnamská vláda oznámila obrovské množství zabitých lidí ve válce – 4 000 000

vietnamských civilistů a 1 100 000 vojáků. Současně se prováděla „vynucená urbanizace“, včetně vyhnání rolníků z půdy

bombardováním a chemickou defoliací džungle. V nechvalně

slavném masakru v My Lai v roce 1968, američtí vojáci zabili 500

civilistů. Mezi květnem a listopadem 1967 se četa, známa jako „Tiger Force“ přehnala přes centrum Vietnamu a přitom umučila a

pozabíjela neznámý počet civilistů. Ve Vietnamu byly provedeny krvavé vojenské operace jako „operace Phoenix“, která dosáhla

vrcholu v roce 1969, kdy bylo téměř 20 000 vietnamských partyzánů a jejich příznivců zabito eskadrami smrti, organizovanými Spojenými

státy. Četa prošla více než 40 vesnic, mimo jiné, spáchala útok na 10 starých farmářů v údolí Song dne 28. července 1967, a vyházela

granáty na ženy a děti do tří podzemních úkrytů v okolí Chu Lai v srpnu 1967. Vězni byli mučeni a popravováni, jejich uši a kůže byly

drženy jako suvenýry. Jeden voják z „Tiger Force“ usekl hlavu dítěti, aby si vzal náhrdelník z krku a lidi byli zabíjeni kvůli svým zlatým

zubním korunkám. Bývalý velitel čety, seržant William Doyle, vzpomíná: „Zabili jsme všechny, koho jsme potkali. Bez ohledu na to, že to byli civilisté. Neměly tam být.“ Rolníci byli zabíjeni, když odmítali jít do tranzitního centra, které americké ministerstvo zahraničí kritizovalo v roce 1967 pro nedostatek potravin a přístřeší. Obklopené betonovými zdmi a ostnatým drátem, tyto tábory byly v podstatě věznice. Když bývalý hlavní lékař čety Larry Kottingham popisoval extrémní krutost, která se projevovala vůči rolníkům, tak řekl: „To bylo tehdy, když všichni na sobě nosili náhrdelník z odřezaných uší.“ Armádní vyšetřování, které trvalo čtyři roky a začalo v roce 1971 (nejdelší za dobu této války) z 30 obvinění ze zločinů proti mezinárodnímu právu, včetně narušení Ženevské úmluvy z roku 1949, ani jeden z těchto lidí nebyl dokonce ani obviněn. Jediným potrestaným byl seržant, kvůli kterému vyšetřování začalo, kvůli jeho zprávě o stětí hlavy dítěti. Až do dnešního dne, USA odmítá odtajnit tisíce zpráv, které by mohly vysvětlit, co se stalo a proč byl případ uzavřen. 11. září 1967 armáda USA zahájila operaci „Wheeler“ . Pod velením podplukovníka Geralda Morse, „Tiger Force“ a další tři divize napadly desítky vesnic v provincii Quang Nam. Úspěch operace byl měřen počtem usmrcených Vietnamců. Harold Fisher, bývalý zdravotník vzpomíná: „Šli jsme do vesnice a prostě stříleli do každého. Nepotřebovali jsme nějakou výmluvu. Pokud tu byli, tak zemřeli.“ Na konci kampaně článek ve vojenských novinách „Stars and Stripes“ chválil Sama Ibarra z „Tiger Force“ za tisíce zabitých během operace „Wheeler“. Téměř půl milionu veteránů z Vietnamu bylo léčeno na posttraumatické stresové poruchy. Jeden voják z „Tiger Force“, Douglas Teeters, užíval antidepressiva a prášky na spaní kvůli denním a nočním můrám, protože nemohl vymazat obraz zastřelených rolníků, zatímco ti mávali letáky shozenými americkými letadly a zajišťující jim bezpečnost. Tohle nebyli jedinečné případy, ale každodenní zločiny, při plném vědomí velitelů na všech úrovních. Veteráni vyprávěli o tom, jak oni osobně znásilňovali, řezali uši, hlavy, svazovali pohlavní orgány dráty od polních telefonů a pouštěli proud, vyhazovali lidi do

vzduchu, pálili bez rozdílu na civilisty, srovnávali vesnice se zemí v duchu Chingiskhana, zabíjeli zvířata a psy pro zábavu, otrávil zásoby potravin a obecně pustošili krajinu jižního Vietnamu, když nebudeme počítat obvyklá zvěrstva války a devastaci způsobenou bombardováním. Průměrný věk amerického vojáka ve Vietnamu byl 19 let. Masakr v My Lai.

1966 – Guatemala. Američané dosazují svoji loutku Julia Cesara Mendeze Montenegro do vlády. Američtí vojáci vstoupili do země, byly uspořádány hromadné masakry indiánů, kteří se považovali za potenciální povstalce. Byly zničeny celé vesnice, proti poklidným zemědělcům se aktivně používal napalm. Po celém státě mizí lidé, aktivně se používá mučení, ke kterému američtí experti vyškolili místní policii

1966 – Vojenská pomoc proamerické vládě Indonésie a Filipín. Navzdory krutosti represivního režimu Ferdinanda Marose na Filipínách (60 000 osob bylo zatčeno z politických důvodů, vláda oficiálně zaměstnávala 88 expertů na mučení), George Bush Sr. o několik let později pochválil Marose za „dodržování demokratických zásad“.

1967 – Když Američané viděli, že ve volbách v Řecku může vyhrát pro ně nevhodný George Popandreu, tak podpořili vojenský převrat, který na 6 let ponořil stát do terorismu. Aktivně se využívala mučení, vraždy politických oponentů Georgiose Papadopulose (který byl mimochodem agentem CIA a předtím nacista). Hned první měsíc své vlády nechal popravit 8 000 lidí. USA se přiznaly k podpoře tohoto fašistického režimu až v roce 1999.

1968 – Bolívie. Lov na slavnou revoluční gardu Che Guevary. Američané ho chtěli naživu, ale bolivijská vláda se tak bála mezinárodního protestu (Che Guevara se ještě během svého života stal kultovní postavou), že se rozhodla ho zabít rychle.

1970 – Uruguay. Američtí experti na mučení učí své dovednosti používat místní obhájce demokracie proti protiamerické opozici.

1971 – 1973 – Bombardování Laosu . Na tuto zemi bylo shozeno více bomb než na nacistické Německo. Na začátku února 1971 americko-

saigonské jednotky (30 000), při podpoře amerických letadel z Jižního Vietnamu napadly území v jižním Laosu. Eliminace populárního vládce státu – Prince Sahouneka, který byl nahrazen americkou loutkou Lol Noloyem, který okamžitě poslal vojáky do Vietnamu.

1971 – Americká vojenská pomoc při revoluci v Bolívii. Prezident Juan Torres byl nahrazen diktátorem Hugo Banzerem, který jako první ze všeho poslal na bolestivou smrt 2 000 jeho politických oponentů.

1972 – Nikaragua. Americké síly vstupují do země kvůli podpoře vlády, příznivé pro Washington.

1973 – Chile . CIA zařídí převrat v Chile, aby se zbavila prokomunistického prezidenta. Allende byl jedním z nejvýznamnějších chilských socialistů a snažil se provést v zemi ekonomické reformy. Začal proces znárodnění klíčových odvětví ekonomiky, zavedl vysoké daně na činnost nadnárodních korporací a uložil moratorium na zaplacení veřejného dluhu. Důsledkem bylo, že se to vážně dotklo zájmů amerických společností (ITT, Anaconda, Kennecot a další). Poslední kapkou pro USA byla návštěva Chile Fidelem Castrem. V důsledku toho CIA dostala rozkaz uspořádat svržení Allendeho. Je ironií, že pravděpodobně poprvé v historii, CIA financovala komunistickou stranu (chilští komunisté byli mezi hlavními politickými konkurenty Allendeho strany). V roce 1973, chilská armáda, kterou vedl generál Pinochet uspořádala státní převrat. Junta pozastavila ústavu, rozpustila Národní kongres, zakázala politické strany a masové organizace. Způsobila krvavý teror (v kobkách junty bylo zabito 30 000 chilských vlastenců a 2 500 se pohřešuje). Junta zrušila sociální a ekonomické úspěchy národa, země se vrátila k latifundistas, podniky k jejich bývalým majitelům, nahradila škody zahraničním monopolům, atd. Byly zrušeny vztahy se SSSR a jinými socialistickými státy. V prosinci roku 1974 byl Augusto Pinochet prohlášen prezidentem Chile. Antinárodní a

antilidová politika junty vedla k prudkému zhoršení situace v zemi, zbídačení dělníků, výrazně se zvýšily náklady na bydlení. V zahraniční politice vojensko-fašistická vláda následovala vedení USA.

1973 – Jomkipurská válka . Sýrie a Egypt proti Izraeli. Amerika pomáhá Izraeli zbraněmi.

1973 – Uruguay. Americká vojenská pomoc při převratu, který vedl k totálnímu teroru po celé zemi.

1974 – Zair. Vládě byla zamítnuta vojenská podpora, cílem USA bylo obsazení přírodních zdrojů. Americe nevádí, že všechny peníze (1 400 000) si přivlastnil Mobutu Sese Seko, vůdce země, také jí nevádí, že se aktivně podílí na mučení, věznění oponentů bez soudu, okrádá hladovějící obyvatelstvo atd.

1974 – Portugalsko. Finanční podpora pro-amerických sil ve volbách, a to kvůli zamezení dekolonizace země, kde po dobu 48 let vládl fašistický režim loajální USA. Na pobřeží Portugalska se provádí cvičení NATO ve velkém měřítku s cílem zastrašit soupeře.

1974 – Kypr. Američané podporují vojenský převrat, který měl vynést k moci agenta CIA Nikose Sampsona. Ten se však nepovedl, ale toho dočasného chaosu využili Turci a napadli Kypr, doposud jsou stále tam.

1975 – Maroko okupuje Západní Saharu za podpory americké armády, i přes odsouzení mezinárodního společenství. Odměnou je, že Americe je povoleno umístit vojenské základny v zemi.

1975 – Austrálie. Američané pomáhají nahradit demokraticky zvoleného premiéra Edwarda Vitlema.

1975 – Kambodža Američané se rozhodli v zájmu obnovení image nepřemožitelné velmoci uskutečnit „reklamní válku“, i když byla posádka bezpečně propuštěna po kontrole. Přitom odvážné americké jednotky skoro zničily loď, kterou zachraňovaly, ztratily několik desítek vojáků a několik vrtulníků. Ztráty ze strany Kambodže nejsou známé.

1975 – 2002 – Pro-sovětská vláda Angoly čelí rostoucí opozici z hnutí „Unita“, které je podporované Jižní Afrikou a tajnými službami USA. SSSR poskytl vojenskou, politickou a ekonomickou podporu v

organizaci zásahů kubánských vojáků v Angole, poskytl angolské armádě velké množství moderních zbraní a odeslal do této země několik stovek vojenských poradců. V roce 1989 kubánské jednotky opustily Angolu, ale občanská válka pokračovala až do roku 1991. Konflikt v Angole skončil až v roce 2002, po smrti trvalého vůdce „Unita“ Jonase Savimbi.

1975 – 2003 – Východní Timor. V prosinci 1975, den po odchodu amerického prezidenta Forda z Indonésie, který se stal nejcennějším nástrojem Spojených států v jihovýchodní Asii, vojáci Suharto s požehnáním USA napadli ostrov a používali zbraně USA v této agresi. V roce 1989 indonéské jednotky, sledující cíl násilné anexe Timoru, zničily 200 tisíc z jeho 600 tisícového obyvatelstva. Amerika podporuje tuto agresi a zamlčuje krveprolití na ostrově.

1978 – Guatemala. Vojenská a ekonomická pomoc proamerickému diktátorovi Lucasovi Garcia, který zavedl jeden z nejvíce represivních režimů v zemi. Více než 20 000 civilistů bylo zabito při finanční pomoci USA.

1979 – 1981. Série vojenských převratů na Seychelách – malé zemi vedle východního pobřeží Afriky. Přípravy puče a invaze žoldnéřů se zúčastnila Francie, Jižní Afrika a americká rozvědka.

1979 – Střední Afrika. Více než 100 dětí bylo zabito, když uspořádali protest proti povinnosti nákupu školní uniformy výhradně v obchodech patřících prezidentovi. Mezinárodní společenství odsoudilo zabíjení a vyvíjelo tlak na zemi. V těžkých dobách střední Afriky přišly na pomoc Spojené státy, pro které byla výhodná tato pro-americká vláda.

1979 – Jemen. Amerika poskytuje vojenskou pomoc povstalcům, aby se zavděčila Saúdské Arábii.

1979 – 1989 – Sovětská invaze do Afghánistánu . Po četných útocích mudžahedínů na území Sovětského svazu, vyprovokovaných a zaplacených Amerikou, se Sovětský svaz rozhodl poslat vojáky do Afghánistánu a udržet tam pro-sovětskou vládu. Mudžahedíny bojující s oficiální vládou Kábulu, k nimž patřil jeden z dobrovolníků ze Saúdské Arábie, Usáma bin Ládín, podporuje Amerika. Dá se říci,

že válčili rukama afghánských povstalců. V roce 1989 sovětští vojáci opustili Afghánistán, kde pokračovala občanská válka mezi zneprátelenými frakcemi mudžahedínů a kmenovými sdruženími.

1980 – 1992 – El Salvador. Pod záminkou zhoršující se vnitřní situace v zemi, která by mohla přerůst do občanské války, Spojené státy zpočátku rozšířily svou vojenskou přítomnost v Salvadoru skrze nasazení poradců a poté začaly i provedení speciálních operací s využitím vojensko-špionážního potenciálu Pentagonu a Langley na trvalém základě. Důkazem toho je fakt, že asi 20 Američanů bylo zabito nebo zraněno při nehodách vrtulníků a letadel během provádění průzkumných nebo jiných misí nad bojištěm. Existují také důkazy americké angažovanosti v pozemním boji. Válka oficiálně skončila v roce 1992. Ta stála Salvador 75 000 mrtvých civilistů a americké ministerstvo financí 6 miliard dolarů, odebraných z kapes daňových poplatníků. Od té doby žádné sociální změny v zemi nenastaly. Hrstka bohatých stále vlastní a řídí zemi, chudí se stali ještě chudšími, opozice se potlačuje „eskadrami smrti“. Například ženy byly zavěšeny na stromech za jejich vlastní vlasy, byla jim useknutá prsa, vystřižen vnitřek genitální oblasti a nasazen jim na tvář. Mužům byl uříznut penis a strčen jim do pusy, děti byly roztrhány ostnatým drátem přímo před jejich rodiči. To vše bylo provedeno ve jménu demokracie americkými odborníky a tak každý rok umíralo několik tisíc lidí. Aktivně se na vraždách podíleli američtí absolventi Graduate School of the Americas (School of the Americas), (více v ruštině zde: , která je známá pro její výcvik mučení a teroristické aktivity.

80. léta – V Hondurasu fungují vojenská komanda smrti, vycvičená a zaplacená USA. Počet obětí zabitých v této zemi se odhaduje na desítky tisíc. Mnozí důstojníci z týmu smrti byli vyškoleni ve Spojených státech. Honduras se proměnil na vojenskou základnu pro boj USA proti Salvadoru a Nikaragui.

1980 – Vojenská pomoc Iráku kvůli destabilizaci nového protiamerického režimu Íránu. Válka trvala 10 let a počet obětí se odhaduje na jeden milion. Amerika protestuje, když OSN se snaží odsoudit iráckou agresi. Navíc Spojené státy odstraní Irák ze seznamu „zemí, které podporují terorismus“. Současně Amerika tajně posílá Íránu zbraně přes Izrael v naději, že se uskuteční pro-americký převrat.

1980 – Kambodža. Pod tlakem USA organizace „World Food Program“ vysílá Thajsku potraviny za cenu ve výši 12 milionů dolaru, tyto potraviny dostanou Rudí Khmeří, tj. předchozí vláda Kambodži, která je zodpovědná za zabití 2,5 milionu lidí za 4 roky vlády. Kromě toho, Amerika, Západní Německo a Švédsko poskytují stoupencům Pol Pota zbraně přes Singapur, gangy Rudých Khmerů terorizují Kambodži ještě 10 let po pádu režimu.

1980 – Itálie. V rámci „Operace Gladio“ Amerika zprostředkuje výbuch na nádraží v Bologna, je zabito 86 lidí. Cílem bylo zdiskreditovat komunisty v nadcházejících volbách.

1980 – Jižní Korea. S podporou Američanů bylo zabito tisíce demonstrantů ve městě Kwangju. Protest byl namířen proti používání mučení, masovému zatýkání, zmanipulování voleb a osobně proti americké loutce Chun Doo Hwanovi. O několik let později mu Ronald Reagan řekl, že „udělal hodně pro udržení 5 000 let staré tradici oddanosti svobodě“.

1981 – Zambie. Americe se velmi nelíbila vláda této země, jelikož nepodporovala Amerikou hodně milovaný apartheid v Jižní Africe. Takže se Američané snažili zorganizovat převrat, který měli provést zambijští disidenti s podporou jihoafrických vojsk. Pokus o převrat se nezdařil.

1981 – USA sestřelují dva libyjské letouny. Útok byl zaměřen na destabilizaci antiamerické vlády M. Kaddáfího. Současně byly provedeny ukázkové manévry u pobřeží Libye. Kaddáfí podpořil

Palestince v jejich boji za nezávislost a svrhl předchozí proamerickou vládu.

1981 – 1990 – Nikaragua. CIA řídí invazi do země povstalců a pokládání min. Po pádu diktatury Somozy a příchodu k moci Sandinistů v roce 1978, Spojeným státům bylo jasné, že v Latinské Americe může vzniknout „další Kuba“. Prezident Carter se uchyloval k sabotáži revoluce v diplomatické a ekonomické formě. Jeho nástupce Reagan vsadil na sílu. V té době byla Nikaragua nejchudší mezi nejchudšími zeměmi na světě, bylo tam jen pět výtahů a jeden eskalátor, a i ten nefungoval. Ale Reagan prohlásil, že Nikaragua představuje hroznou nebezpečí, a když pronášel svou řeč, tak se v televizi ukazovala mapa USA, která se plnila červenou barvou, jako by představující jdoucí nebezpečí z Nikaragui. Během 8 let byli lidé z Nikaragui napadáni Contras, vytvořených USA ze zbytků Somozové stráže a ostatních příznivců diktátora. Byla zahájena totální válka proti všem progresivním sociálním a ekonomickým programům vlády. Reaganovi „bojovníci za svobodu“ pálili školy a kliniky, byli zapojeni do násilí a mučení, bombardování a střelby do nevinných lidí, což vedlo k porážce revoluce. V roce 1990 se konaly volby, během kterých Amerika utratila 9 milionů dolarů na podporu proamerické strany (National Opposition union) a vydírání lidí, kterým řekli, že když strana získá moc, nájezdy Contras financovaných z USA přestanou a místo toho bude zemi zajištěna masivní pomoc. Sandinisté opravdu prohráli. Během 10 let „svobody a demokracie“ žádná pomoc do Nikaragui nebyla nikdy doručena, ale ekonomika byla zničena, země zbídačená, vznikla negramotnost a sociální služby, které byly před příchodem USA nejlepšími ve střední Americe byly zničeny.

1982 – Vláda Jihoafrické republiky Surinam začala provádět socialistické reformy a pozvala kubánské poradce. Americké zpravodajské služby podporovaly demokratické a pracovní organizace. V roce 1984 pro-socialistická vláda odstoupí jako výsledek dobře organizovaných občanských nepokojů.

1982 – 1983 – Teroristický útok 800 amerických mariňáků proti Libanonu. Opět mnoho obětí.

1982 – Guatemala. Amerika pomáhá dostat se k moci generálovi Efraim Rios Monttovi. Po 17 měsících ve funkci zničil 400 indiánských vesnic.

1983 – Vojenská intervence v Grenadě, asi 2 000 mariňáků. Zničení stovek životů. V Grenadě proběhla revoluce, která přivedla k moci skupiny levicové orientace. Nová vláda této malé ostrovní země se snažila provádět ekonomické reformy s pomocí Kuby a Sovětského svazu. Spojené státy se obávaly „exportu“ kubánské revoluce. Navzdory skutečnosti, že vůdce grenadských marxistů Maurice Bishop byl zabit ostatními členy strany, Spojené státy se stejně rozhodly napadnout Grenadu. Formální verdikt o použití vojenské síly byl vyhlášen „Organization of Eastern Caribbean States“, důvodem pro zahájení vojenské operace byly američtí studenti jako rukojmí. Americký prezident Ronald Reagan řekl, že se připravuje kubánsko-sovětská okupace Grenady, a že v Grenadě jsou sklady zbraní, které mohou být použity mezinárodními teroristy. Po dobytí ostrova (1983) bylo zjištěno, že studenti nejsou drženi jako rukojmí a sklady byly plné starých sovětských zbraní. Před invazí USA oznámily, že na ostrově je 1 200 kubánských commandos. Poté, vyšlo najevo, že Kubánců na ostrově nebylo více než 200, z nichž třetina byli civilní specialisté. Členové revoluční vlády byli zatčeni a předáni americkými vojáky kumpánům USA. Soud, jmenovaný novou vládou, je odsoudil k trestům vězení. Shromáždění OSN podstatnou většinou odsoudilo tuto akci. Prezident Reagan k tomu řekl: „Tohle ani nenarušilo mou snídani.“

1983 – Destabilizační činnost v Angole: podpora ozbrojených protivládních sil, teroristické útoky a sabotáže v podnicích.

1984 – Američané sestřelili dvě íránská letadla.

1984 – Amerika nadále financuje protivládní povstalce v Nikaragui. Když kongres oficiálně zakázal převádět peníze do rukou teroristů, CIA jednoduše klasifikuje finanční prostředky jako tajné. Kromě peněz, „Contras“ získávali i účinnější pomoc: Nikaragujci chytili Američany jak pokládají miny ve 3 zálivech, to znamená, že vedli typickou teroristickou činnost. Věc byla projednána u Mezinárodního soudního dvora, Amerika byla odsouzena k zaplacení 18 miliard dolarů, ale nevěnovala tomu pozornost.

1985 – Čad. Vláda vedená prezidentem Habré, podporovaná Američany a Francouzi. Tento represivní režim používal nejstrašnější mučení, pálení lidí zaživa a jiné techniky zastrašování obyvatel: elektrické šoky, vložení výfukového potrubí vozidla člověku do úst, držení v jedné cele s hnijícími mrtvolami a hladomor. Je doloženo zničení stovek zemědělců na jihu. Výcvik a financování režimu bylo na Američanech.

1985 – Honduras. USA vysílají odborníky na mučení a vojenské poradce pro nikaragujské Contras, kteří jsou známí pro své brutální a sofistikované mučení. Spolupráce Ameriky s vlivnými obchodníky s drogami. Jako kompenzaci honduraská vláda dostane 231 milionů dolarů.

1986 – Útok na Libyi. Bombardování Tripolisu a Běhází. Mnoho obětí. Důvodem byl teroristický útok, který spáchaly agenti libyjských tajných služeb na diskotéce v Západním Berlíně, populární mezi americkými vojáky. V květnu 1986 během cvičení americké flotily byly potopeny dvě libyjské válečné lodě, další byla poškozena. Na otázku novinářů, zda válka začala, mluvčí Bílého domu řekl, že proběhly „pokojné mořské manévry v mezinárodních vodách“. Další komentář nesledoval.

1986 – 1987 – „Válka tankerů“ mezi Irákem a Íránem. – Útoky letectva a námořních sil válčících stran na ropná pole a tankery. Spojené státy vytvořily mezinárodními síly k ochraně komunikace v Perském zálivu. Tohle bylo začátkem stálé přítomnosti amerického

námořnictva v Perském zálivu. Nevyprovokovaný útok USA na íránskou loď v mezinárodních vodách, zničení íránských ropných plošin.

1986 – Kolumbie. Americká podpora proamerického režimu „v boji proti drogám“. Do Kolumbie bylo převezeno velké množství vojenského materiálu, poté co kolumbijská vláda prokázala svou loajalitu k USA: v „sociálních čistkách“, tj. zničení odborových předáků a členů nějakých více či méně významných hnutí a organizací, zemědělců a nevýhodných politiků pro „očistění“ země od protiamerických a protivládních elementů. Aktivně se používala brutální mučení, například v letech 1986-1988. Centrum Pracovníků ztratilo 230 lidí, téměř všichni byli nalezeni umučení k smrti. Za pouhých šest měsíců, „čištěním“ (1988) bylo zabito více než 3 000 lidí, pak Amerika řekla, že „Kolumbie má demokratickou formu vlády a významně neporušuje stupeň mezinárodně uznávaných lidských práv“. Od roku 1988 do roku 1992 bylo z politických důvodů zabito kolem 9 500 lidí (včetně 1 000 členů jediné nezávislé politické strany „Vlastenecký svaz“), do toho není zahrnuto 313 mrtvých rolníků a 830 politických aktivistů se pohřešovalo. Do roku 1994 se počet usmrcených osob z politických důvodů již rozrostl na 20 000. Následující případy začlenit do „boje proti drogám“ určitě nejde. V roce 2001 se kmen indiánů snažil pomocí pokojných protestů nedopustit těžbu ropy na svém území americkou firmou „Occidental Petroleum“. Firma se samozřejmě neptala na povolení a poslala vládní síly na civilisty. Výsledkem bylo napadení dvou vesnic v regionu Valle del Cauca, bylo zabito 18 lidí, z toho 9 dětí. Podobný incident se stal v roce 1998 v Santa Domingu. Při pokusu přehradit cestu byli zabiti 3 děti a desítky lidí byly zraněny. 25 % kolumbijských vojáků chrání zahraniční ropné společnosti.

1986 – 2000 – Nepokoje na Haiti. Během 30. let zde USA podporovaly diktaturu rodiny Duvalierů dokud proti ní nevystoupil smýšlející kněz Aristide. Mezitím CIA tajně pracovala s „eskadrami smrti“ a obchodníky s drogami. Bílý dům předstíral, že podporuje

návrat Aristide k moci po jeho svržení v roce 1991. Po více než dvou letech prodlení americká armáda obnovila jeho vládu. Ale až poté, co dostala záruku, že nebude pomáhat chudým na úkor bohatých a bude následovat principy „tržní ekonomiky“.

1987 – 1988 – USA pomáhají Iráku v jeho válce proti Íránu nejen zbraněmi, ale i bombardováním. Navíc Spojené státy a Británie poskytly Iráku zbraně hromadného ničení, včetně smrtícího plynu, kterým bylo otráveno 6 000 civilistů v kurdské vesnici Halabja. Právě tento případ citoval Bush v předválečné rétorice v ospravedlnění americké agrese v roce 2003. O skutečnosti, že chemické zbraně byly poskytnuty Amerikou, která chtěla změnit antiamerický režim v Íránu se samozřejmě nějak „zapomněl“ zmínit. Zde můžete prohlédnout fotky z obětí plynového útoku

1988 – Turecko. Vojenská podpora země během masových represí vůči nespokojeným s proamerickou vládou. Široce rozšířené používání mučení, včetně mučení dětí, tisíce obětí. Kvůli tomu má Turecko třetí místo ve výši finanční pomoci USA. 80 % tureckých zbraní se kupuje ve Spojených státech a USA mají v zemi vojenské základny. Tolik prospěšná spolupráce umožňuje turecké vládě, aby páchala trestné činy, bez obav, že „mezinárodní společenství“ přijme protipatření. Například v roce 1995 byla zahájena kampaň proti kurdské menšině: 3 500 vesnic bylo zničeno, 3 miliony lidí zůstaly bez domova a bylo zabito několik desítek tisíc. Ani „světové společenství“, natož Spojené státy se vůbec neobtěžovaly zabývat touto skutečností.

1988 – CIA zajišťuje výbuch letadla „Pan Am“, které letělo přes Skotsko a byly zabity stovky Američanů. Tento incident byl přičítán arabským teroristům. Ukázalo se, že tyto pojistky se vyrábí v Americe a jsou prodávány výhradně CIA a ne Libyi. Spojené státy několik let tlačily na Libyi ekonomické sankce (a přitom čas od času prováděla nenápadné bombardování měst), že ta se nakonec rozhodla „přiznat“ svou vinu v roce 2003.

1988 – Invaze vojsk USA do Hondurasu kvůli ochraně teroristického hnutí „Contras“, které po mnoho let útočilo odtud na Nikaraguu. Vojska jsou v Hondurasu dodnes.

1988 – Loď USS „Vincennes“, která v Perském zálivu sestřelila raketou íránské letadlo s 290 cestujícími na palubě, včetně 57 dětí. Letadlo právě vzletlo a nebylo ani v mezinárodním prostoru, ale nad íránskými teritoriálními vodami. Když se loď „Vincennes“ vrátila na základnu v Kalifornii, obrovský jásající dav ji přivítal s transparenty a balónky, orchestrem a pochodem, a ze samotné lodě z hlasitých reproduktorů zněla bravurní hudba. Hrdiny vítali dělostřeleckou palbou. „Kara-Murza“ píše o obsahu článků publikovaných v amerických novinách věnovaných sestřelenému íránskému letadlu: „Když čteš tyto články, tak hlava jde kolem. Letadlo bylo sestřeleno z dobrých úmyslů a cestující „nezemřeli nadarmo“, protože Írán se může zamyslet ...“ Namísto omluvy Bush starší řekl: „Nikdy se nebudu omlouvat za Spojené státy. Nezajímají mě fakta.“ Kapitán křižníku „Vincennes“ byl oceněn medailí za statečnost. Pozdější vláda USA plně uznala svou chybu a nelidské jednání. Nicméně, do dnešního dne USA nesplnily své povinnosti na náhradu morální a materiální škody příbuzným obětí v důsledku tohoto bezprecedentního činu. Navíc v letošním roce USA bombardovaly íránské ropné rafinérie.

1989 – Ozbrojený zásah v Panamě, zajištění prezidenta Noriega, který je doteď v americkém vězení. Byly zabity tisíce lidí, v úředních dokumentech byl jejich počet snížen na 560. Rada bezpečnosti OSN byla téměř jednomyslně proti okupaci. Spojené státy vetovaly rezoluci Rady bezpečnosti, a začaly plánovat jejich další „záchranné operace“. Rozpad sovětského protizávaží, vůči všem očekáváním, že tato situace ušetří USA nutnosti ukázat bojovnost, vedl k tomu, že „poprvé po mnoha letech se Spojené státy mohly uchýlit k síle bez obav o ruskou reakci“, jak řekl po invazi do Panamy jeden ze zástupců amerického ministerstva zahraničí. Ukázalo se, že

navrhovaný rozpočet Pentagonu po skončení studené války ze strany Bushovy administrace, již bez výmluvy „ruské hrozby“ byl ještě větší než předtím.

1989 – Američané sestřelili dva libyjské letouny.

1989 – Rumunsko. CIA se podílí na svržení a vraždě Ceausesca. Zpočátku s ním Amerika zacházela velmi vládně, protože vypadal jako skutečný konfident v socialistickém táboře: nepodporoval vstup sovětských vojsk do Afghánistánu a bojkot olympijských her v roce 1984 v Los Angeles, trval na současném rozpuštění NATO a Varšavské smlouvy. Ale na konci 80. let, se ukázalo, že nepůjde cestou zrádce socialismu, jako Gorbačov. Navíc tomu překážely čím dál větší odhalení oportunistu a zrady komunismu, znějící z Bukurešti. V Langley bylo rozhodnuto, že Ceaușescu musí být odstraněn (samozřejmě bez souhlasu Moskvy to tehdy nešlo...) Operací byl pověřen vedoucí oddělení CIA pro východní Evropu, Milton Borden. Nyní uznává, že akce na svržení socialistického režimu a odstranění Ceausesca byla naplánovaná americkou vládou. Nejdříve bylo zpracované světové veřejné mínění. Prostřednictvím agentur byly do západních médií puštěny negativní informace o diktátorovi a rozhovor s rumunskými disidenty, kteří uprchli do zahraničí. Leitmotivem těchto publikací bylo: Ceaușescu mučí lidi, krade veřejné peníze a nerozvíjí ekonomiku. Informace na Západě měla velký úspěch. Souběžně s tím proběhl piar nejvíce pravděpodobného nástupce Ceausesca, do role kterého byl zvolen Ion Iliescu. Tato nominace nakonec vyhovovala i Washingtonu i Moskvě. Přes již „čisté“ Maďarsko od socialismu se rumunské opozici tiše dodávaly zbraně. A nakonec, současně v několika světových televizních kanálech byl odvysílán příběh o vraždách civilistů tajnými agenty rumunské tajné služby „Securitate“ ve městě Timisoara, „hlavním městě“ rumunských Maďarů. CIA nyní přiznává, že to byla skvělá montáž. Všechny oběti vlastně zemřely přirozenou smrtí, a mrtvolky byly speciálně přivezeny na místo z místní márnice, jelikož nebylo těžké podplatit lidi ze sanitky. Před 15 lety byla poprava

bývalého generálního tajemníka Rumunské komunistické strany a jeho manželky Eleny prezentována jako projev vůle lidu, kteří svrhli nenáviděný komunistický režim. Nyní je však jasné, že to byla další operace CIA, která byla pouze kryta fíkovým listem „boje s totalitarismem“.

1989 – Filipíny. Vládě pro boj proti převratu je poskytnuta letecká podpora.

1989 – Američtí vojáci potlačují nepokoje v Panenských ostrovech.

1990 – Vojenská pomoc guatemalské proamerické vládě „v boji proti komunismu“. V praxi se to odráží na masových masakrech, do roku 1998 oběťmi střetů se stalo 200 000 lidí, pouze 1 % zabitých civilistů je „zásluhou“ protivládních rebelů. Je zničeno více než 440 vesnic, desítky tisíc lidí uprchly do Mexika, více než milion uprchlíků je uvnitř země. V zemi se rychle šíří chudoba (1990 – 75 % populace), desetitisíce umírají hladem, otevírají se farmy na výrobu dětí, které pak rozřezou na orgány pro bohaté americké a izraelské klienty. Na amerických kávových plantážích lidé žijí a pracují za podmínek jako v koncentračním táboře.

1990 – Podpora vojenského převratu na Haiti. Populární a legitimně zvolený prezident Jean-Bertrand Aristide byl svržen, ale lidé ho začali aktivně požadovat zpět. Poté Američané spustili dezinformační kampaň, že je duševně nemocný. Amerikou dosazený generál Prosper Anvil byl nucen uprchnout na Floridu v roce 1990, kde nyní žije v přepychu za ukradené peníze.

1990 – Začíná námořní blokáda Iráku.

1990 – Bulharsko. Amerika utrácí 1 500 000 dolarů na financování soupeřů Bulharské socialistické strany během voleb. Nicméně BSS vyhrává. Amerika i nadále financuje opozici, což vede k brzkému odstoupení socialistické vlády a nastolení kapitalistického režimu. Výsledek: kolonizace země, zbídačování lidí, částečné zničení ekonomiky.

1991 – Rozsáhlé vojenské akce proti Iráku, na které se podílí 450 000 vojáků a několik tisíc kusů moderní techniky. Bylo zabito nejméně 150 tisíc civilistů. Úmyslné bombardování civilních objektů pro zastrašení obyvatelstva Iráku. Pro první invazi do Iráku Amerika použila následující výmluvy:

Tvrzení vlády USA:

- 1) Irák napadl nezávislý stát Kuvajt
- 2) Husajn vyrábí jaderné zbraně použije ho proti Americe
- 3) Irák nechtěl začít mírové rozhovory a stáhnout vojáky
- 4) zvěrstva irácké armády v Kuvajtu
- 5) použití zbraní hromadného ničení iráckou armádou
- 6) Irák se chystal zaútočit na Saúdskou Arábii
- 7) V Iráku není demokracie

Pravda:

- 1) Kuvajt byl po staletí částí Iráku a britští imperialisté ho odtrhli pomocí síly ve 20. letech 20. století kvůli politice „rozděl a panuj“. Žádná země v regionu neuznala tento stát.
- 2) Plány na výrobu jaderných zbraní byly v počáteční fázi, pod touto záminkou můžeme bombardovat většinu světa. Jeho záměr zaútočit na Ameriku byl samozřejmě čirým výmyslem.
- 3) Když Amerika napadla Irák, mírová jednání byla již v plném proudu a irácká armáda opouštěla Kuvajt.
- 4) Nejhorší zvěrstva typu vražd novorozeňat popsaných výše byla vymyšlená americkou propagandou.
- 5) Amerika sama poskytla Husajnovi tyto zbraně.
- 6) Důkazy doposud nejsou.
- 7) Američané sami dosadili Husajna k moci.

1991 – Kuvajt. Schytlal to i Kuvajt, který Američané „osvobodili“: stát byl bombardován, byli zavedeni vojáci.

1992 – 1994 – Okupace Somálska. Ozbrojené násilí proti civilnímu obyvatelstvu, vraždění civilistů. V roce 1991 byl sesazen prezident Somálska Mohammad Siad Barre. Od té doby je jeho země skutečně

rozdělena na klanová území. Ústřední vláda neovládá celou zemi. Američtí představitelé nazvali Somálsko „ideálním místem pro teroristy“. Nicméně, někteří vůdci klanů, jako je Mohammed Farah Aidid spolupracovali s mírovými jednotkami OSN v roce 1992. Ale ne na dlouho. O rok později už s nimi bojoval. Vedoucí představitelé somálských klanů měli vlastní malou, ale velmi pohyblivou a dobře vyzbrojenou armádou. Ale Američané s těmito armádami nebojovali, ale pouze vyhlazovali civilní obyvatelstvo (které bylo jako schválně ozbrojeno začínalo se bránit). Yankees ztratili dvě bojové helikoptéry, několik obrněných „Hummerů“, 18 lidí bylo zabito a 73 zraněno (speciální síly týmu „Delta“ a piloti vrtulníku), zničili několik městských bloků a zabili podle různých odhadů 1-10 000 lidí (včetně žen a dětí). V roce 1994, po dvou letech neúspěšných pokusů o „obnovení pořádku“ v zemi, téměř 30 tisíc vojáků z americké armády bylo nuceno evakuovat. Aidid tehdy nebyl chycen, byl zabit až v roce 1995 a diplomatické vztahy mezi Somálskem a Spojenými státy neexistují dodnes (2005). Američané natočili film „Black Hawk Down“, kde se představili jako hrdinští osvoboditelé Somálců, kteří bojují proti teroristům a tím to skončilo.

Američané v Somálsku. Po zničení tisíců civilistů americkými hrdlořezy, Somálci prokázali svou „vděčnost“ za „pomoc“ Strýčkovi Samovi a táhli jednoho zabitého okupanta ulicemi města. Dosažený účinek byl ohromující: po vysílání těchto záběrů v americké televizi ve Spojených státech začal velký kravál (proč jim pomáháme, když to jsou takoví barbaři?), že vojáci museli být evakuováni pod tlakem veřejnosti. Vyvodíme patřičné závěry.

1992 – Angola. V naději, že získá bohaté zdroje ropy a diamantů Amerika financuje svého prezidentského kandidáta Jonasa Savimbiho. Ten prohrává. Před a po těchto volbách mu Spojené státy poskytují vojenskou pomoc pro boj s legitimní vládou. Během konfliktu zemřelo asi 650 000 lidí. Oficiální příčina podpory rebelů je boj proti komunistické vládě. V roce 2002 Amerika získala požadované výhodné podmínky pro své firmy a ze Savimbiho se stala

přítěž. USA po něm chtěly aby zastavil boje, ale on odmítl. V této souvislosti řekl jeden americký diplomat následující věc: „Problém s loutkami je ten, že ne vždy škubnou, když taháte za nitku“. Na tip od americké zpravodajské služby byla „loutka“ nalezena a zničena vládou Angoly.

1992 – V Iráku se nezdařil proamerický převrat, který měl nahradit Husajna americkým občanem Sa'd Salih jabr.

1993 – Rusko. Američané pomáhali Jelcinovi zastřelit několik set lidí při útoku na Nejvyšší radu. Trvale kolují nepotvrzené zvěsti o amerických odstřelovačích, kteří pomáhali v boji proti „červeno – fašistickému převratu“. Kromě toho, Američané se postarali o vítězství Jelcina v příštích volbách, i když pár měsíců před tím ho podporovalo pouze 6 % Rusů.

1993 – 1995 – Bosna. Hlídky během občanské války v bezletových zónách, sestřelená letadla, bombardování Srbů.

1994 – 1996 – Irák. Pokus svržení Husajna pomocí destabilizace země. Ani na den se nezastavilo bombardování, lidé umírali hladem a nemocemi kvůli sankcím, stále probíhaly výbuchy na veřejných místech. Za tímto účelem Američané používali teroristickou organizaci Irácký národní kongres (INA). Docházelo dokonce k ozbrojeným střetům se silami Husajna, jelikož Američané slíbili podporu Národnímu kongresu ze vzduchu. Nicméně podpora nepřišla. Teroristické útoky byly namířeny proti civilistům, Američané doufali, že tím vyvolávají hněv lidí na režim Saddáma Husajna, který umožňuje vše. Režim to však dlouho netrpěl a v roce 1996 byla zničena většina INA. Do nové irácké vlády INA také nikdo nepustil.

1994 – 1996 – Haiti. Blokáda směřující proti vojenské vládě, vojáci obnovují prezidentskou funkci pro Aristida 3 roky po převratu.

1994 – Rwanda. Příběh je temný, hodně se teprve uvidí, ale nyní můžeme říci následující. Pod vedením agenta CIA Jonase Savimbiho bylo v zemi zabito cca. 800 000 lidí. Zpočátku byly hlášeny tři miliony, ale v průběhu let se počet snižuje. Řeč je o etnické čistce – zničení národa Hútu. Velmi dobře ozbrojený kontingent OSN, který se nacházel v zemi neudělal nic. Nakolik je v tom namočena Amerika a jaké cíle sledovala zatím není jasné. Je známo, že armáda Rwandy, která se zabývala zabíjením civilního obyvatelstva existuje na peníze z USA a je vyškolená instruktory z USA. Je známo, že prezident Rwandy, Paul Kagame, při kterém došlo k hromadným vraždám, získal vojenský výcvik ve Spojených státech. Kagame určitě navázal skvělé vztahy nejen s americkou armádou, ale také s americkou rozvědkou. Nicméně, žádnou zřetelnou výhodu Američané z genocidy nezískali. Možná, že je to jen láska k umění?

1994 – Rusko. První a druhá čečenská kampaň. Již v roce 1995 se objevily zprávy, že někteří Dudajevovi militanti byli školeni ve výcvikových táborech CIA v Pákistánu a Turecku. USA, jak je známo, oznámily ropná bohatství Kaspického moře zónou svých životních zájmů a ničily stabilitu na Blízkém východě. Přes prostředníky v této oblasti USA pomáhaly živit myšlenku oddělení severního Kavkazu od Ruska. Jim blízcí lidé s velkými pytli peněz podněcovali Basajevův gang na „džihád“ v Dagestánu a dalších oblastech, kde žijí zcela normální a klidní muslimové. Kromě toho, v USA, podle údajů uvedených na internetových stránkách „Federální agentury pro vyšetřování“, se nachází 16 čečenských a pro-čečenských organizací. A tady je citát z dopisu dánským orgánům od pana Zbigniewa Brzezinskiho (jedna z klíčových postav studené války, absolutní rusofob, Alexander M. Haiga (bývalý americký ministr zahraničních věcí) a Maxe M. Kampelmana (bývalý americký velvyslanec na konferenci o bezpečnosti a spolupráci v Evropě). Navrhli dánské vládě, aby se zdržela od vydání Zakajeva Rusku. V dopise se píše: „Známe pana Zakajeva a pracovali jsme s ním ... Vydání pana Zakajeva by vážně ohrozilo rozhodující pokus zastavit válku“. Podívejte se, kolik ďáblů bylo vyškoleny ve Spojených státech:

Chattab, bin Ládín, „Američan“ Chitigov a mnoho dalších. Určitě se tam neučili malování. Je znám skandál s britskou organizací „Helo-Trust“. Teoreticky „Helo-Trust“, která byla vytvořena ve Velké Británii na konci 80. let jako charitativní nezisková organizace, měla poskytovat pomoc při odminování oblastí zasažených ozbrojeným konfliktem. Podle svědectví zadržených čečenských povstalců, které poskytli FSB, instruktoři „Helo-Trust“ od roku 1997 vyškolili více než sto specialistů na miny a výbuchy. Je známo, že financování „Helo-Trust“ provádí Britské ministerstvo pro mezinárodní rozvoj, Ministerstvo zahraničí Spojených států, Evropská unie, vlády Německa, Irska, Kanady, Japonska, Finska a soukromé osoby. Navíc ruská agentura kontrarozvědky zjistila, že zaměstnanci „Helo-Trust“ se aktivně podíleli na shromažďování zpravodajských informací na území Čečenska v oblasti sociálně-politických, ekonomických a vojenských záležitostí. Jak víte, americký systém GPS je používán ruskou armádou kvůli nedostatku financování svých vlastních obdobných projektů. Signál byl během války v Čečensku úmyslně vypnut, což zabránilo ruským vojákům zničit vůdce rebelů pomocí tohoto systému. Je taky znám případ, že výše uvedený Brzezinski veřejně prohlásil v médiích, že Rusko se chystá použít chemické zbraně proti čečenským civilistům. Zároveň ruští vojáci zachytili vysílání čečenských rebelů, které se zmocnili velkých zásob chlóru a byli připraveni je použít proti vlastním civilistům a hodit pak tento zločin na ruskou armádu. Spojitost je jasná. Mimochodem, právě Brzezinski vymyslel jak vtáhnout Sovětský svaz do Afghánistánu, právě on sponzoroval bin Ládina, právě on se proslavil výroky, že pravoslaví je hlavním nepřítelem Ameriky a Rusko je zbytečná země. Takže pokaždé, když Čečenci berou jako rukojmí ruské děti nebo nechají vybuchnout vlak, není pochyb o tom, kdo za tím vším je.

1995 – Mexiko. Americká vláda sponzoruje kampaň proti Zapatistům. Pod rouškou „boje proti drogám“ jde boj o území, která jsou atraktivní pro americké společnosti. Pro zničení místních lidí se používají vrtulníky s kulomety, rakety a bomby. Gangy vycvičené CIA zabijí populaci a široce používají mučení. Všechno to začalo tímto

způsobem. Několik dní před začátkem roku 1994 některé indiánské komunity varovaly mexické orgány, že v prvních dnech, kdy vstoupí v platnost smlouva NAFTA zorganizují povstání. Vláda jim nevěřila. Na Silvestra stovky indiánů v černých maskách se starými puškami obsadily hlavní město Chiapas, okamžitě zajaly telegraf a představily se světu jako Zapatistická armáda národního osvobození (EZLN). Jejich vojenským velitelem, který mluvil k tisku, byl nějaký subkomandant Marcos. Během prvních dnů války, indiáni po celé zemi vyšli do ulic a požadovali nechat povstalecký stát na pokoji. Podporu indiánům vyjádřily také největší veřejné organizace na světě. Vláda oznámila příměří a touhu jednat s rebely. Po celou dobu se jednání buď vedla nebo se přerušovala, ale vzbouření indiáni pořád zůstali v hlavním městě, několika velkých městech a na některých dalších územích v sousedních státech. Jejich hlavním požadavkem bylo poskytnutí indiánům legitimní širokou regionální autonomii. Zapatistické komunity jsou nejen v Chiapas, ale ve čtyřech sousedních státech.

1995 – Chorvatsko. Bombardování letišť Srbské Krajiny před postupem Chorvatů.

1996 – 17. července 1996 Let 800 letecké společnosti TWA explodoval na noční obloze nedaleko Long Islandu a spadl do Atlantského oceánu – všech 230 lidí na palubě zahynulo. Existuje důkaz, že Boeing byl sestřelen raketou USA. Motivace tohoto útoku nebyla stanovena, jednou z hlavních verzí je chyba při tréninku a odstranění nežádoucích osob na palubě letadla.

1996 – Rwanda. 6 000 civilistů bylo zabito vládními jednotkami, které jsou vyškoleny a financovány Amerikou a Jižní Afrikou. V západních médiích byla tato událost ignorována.

1996 – Kongo. Americké ministerstvo obrany se tajně účastnilo války v Demokratické republice Kongo (DRK). Do tajné operace Washingtonu v Konžské demokratické republice byly zapojeny i americké společnosti, jedna z nich je spojena s bývalým americkým

prezidentem Georgem HW Bushem. Měli tam ekonomické zájmy v těžebním sektoru Konžské demokratické republiky. Pro zachování důvěrnosti používali soukromé vojenské personalisty. Washington pomohl Rwandě a Konžským povstalcům svrhnout diktátora Mobutu. Pak Američané podpořili rebely, kteří zahájili válku proti zesnulému prezidentovi Laurent-Desire Kabilovi, jelikož „v roce 1998, režim Kabila začal sužovat zájmy amerických těžebních společností“. Když Kabila získal podporu jiných afrických zemí, Spojené státy změnilly svou taktiku. Američtí speciální agenti začali trénovat jako odpůrce Kabila – Rwanděany, Uganděany a Burundianděany a jejich stoupence – Zimbabwany a Namibijce.

1997 – Američané uspořádali sérii bombových útoků v kubánských hotelech.

1998 – Súdán. Američané zničili raketovým úderem farmaceutickou továrnu, když prohlásili, že ta vytváří nervový plyn. Protože tato továrna vyráběla 90 % léků v zemi, a import ze zahraničí Američané samozřejmě zakázali, výsledkem raketového útoku byla smrt desítek tisíc lidí. Prostě je nebylo čím léčit.

1998- 4 dny aktivního bombardování Iráku poté, co inspektoři hlásili, že Irák nebyl dostatečně kooperativní.

1998 – Afghánistán. Útok na bývalé výcvikové tábory CIA, které používaly islámské fundamentalistické skupiny.

1999 – Jugoslávie. Přes pohrdání pravidly mezinárodního práva, obcházení OSN a Rady bezpečnosti, USA silami NATO zahájily kampaň 78denního bombardování suverénního státu Jugoslávie. Agrese proti Jugoslávii, která proběhla pod záminkou „zabránění humanitární katastrofě“, způsobila největší humanitární katastrofu v Evropě od druhé světové války. Více než 32 000 bojových vzletů, byly použity bomby o hmotnosti 21 tisíc tun, což odpovídá čtyřnásobku síle atomové bomby na Hirošimu. Více než 2 000 civilistů bylo zabito, 6 000 zraněných a zmrzačených, více než milion zůstalo bez

přístřeší a 2 miliony bez zdroje příjmů. Bombardování ochrnulo výrobní kapacitu a infrastrukturu každodenního života Jugoslávie, což vedlo ke zvýšení nezaměstnanosti na 33 % a hodilo 20 % obyvatel pod hranici chudoby, způsobilo přímé ekonomické ztráty ve výši 600 miliard dolarů. Jugoslávie, stejně jako celá Evropa utrpěla dlouhotrvající škody na ekologickém prostředí. Z důkazů shromážděných Mezinárodním tribunálem pro vyšetřování amerických válečných zločinů v Jugoslávii, které předsedal bývalý americký generální prokurátor Ramsey Clark, je zřejmé, že CIA vyzbrojila a financovala gangy Albánských teroristů (tzv. Kosovská osvobozenecská armáda, KLA) v Jugoslávii. Za účelem financování bojovníků KLA CIA vytvořilo dobře organizovanou kriminální strukturu pro obchod s drogami v Evropě. Před začátkem bombardování Srbska vláda poskytla NATO mapu Jugoslávie, kde byly vyznačeny objekty nepodléhající bombardování, jelikož to způsobí ekologickou katastrofu. Američané s jím vlastním cynismem začali bombardovat právě ty objekty, které byly uvedeny na srbské mapě. Například ropnou rafinérii Pančevo bombardovaly 6 krát. V důsledku toho se do životního prostředí uvolnilo velké množství toxického plynu fosgenu, 1 200 t monomerů vinylchloridu, 3 000 t hydroxidu sodného, 800 t kyseliny chlorovodíkové, 2 350 t kapalného amoniaku a 8 t rtuti. Tohle všechno šlo do země. Půda byla otrávena. Podzemní vody, zejména v centru města Novi Sad, obsahují rtuť. Jako výsledek bomb NATO s uranovým jádrem začala nemoc tzv. „Gulf syndrom“, děti se rodí jako zrůdy. Ekologové Západu, především Greenpeace, zcela mlčí o zvěrstvech americké armády v Srbsku.

2000 – Převrat v Bělehradě. Američané nakonec svrhli nenáviděného Miloševiče.

2001 – Invaze do Afghánistánu. Typický program Američanů: mučení, zakázané zbraně, hromadné zabíjení civilistů, ujištění o blížící se rekonstrukci země, používání ochuzeného uranu, a nakonec vycucaný z prstu „důkaz“ o angažovanosti bin Ládina v teroristických

útocích 11. září 2001, který je založen na pochybném videu se špatným zvukovým signálem a zcela odlišným člověkem od bin Ládina.

2001 – Američané se honí po celé Makedonii za albánskými teroristy z Kosovské osvobozené armády, kteří byli vyškoleni a vyzbrojeni samotnými Američany v boji proti Srbům.

2002 – Američané zavádí vojska na Filipíny, jelikož mají strach z občanských nepokojů.

2002 – 2004 – Venezuela. V roce 2002 se tam uskutečnil proamerický státní převrat, opozice nelegálně svrhla populárního prezidenta Huga Cháveze. Hned další den začalo lidové povstání na podporu prezidenta, Chávez byl zachráněn z vězení a vrátil se na svůj post. Nyní tam probíhá boj mezi opozicí, podporované Američany a vládou. Venezuela je bohatá na ropu. Navíc není tajemstvím, že Hugo Chávez byl nejlepším přítelem kubánského vůdce Fidela Castra. A Venezuela je jednou z mála zemí, která otevřeně kritizovala americkou zahraniční politiku. Například v dubnu 2004, ve svém projevu na shromáždění u příležitosti výročí vojenského převratu v zemi, Chávez řekl, že moc ve Washingtonu zachytila imperialistická vláda, která v zájmu dosažení svých cílů je připravena zabíjet ženy a děti.

2003 – „Protiteroristická operace“ na Filipínách.

2003 – Irák.

2003 – Libérie.

2003 – Sýrie. Jak už to tak bývá v záchvatu vášně, USA začne ničit obětní zemi (v tomto případě, Irák), ale také okolní země. 24. června Pentagon oznámil, že možná zničili Saddáma Husajna nebo jeho nejstaršího syna Udaye. Podle vedoucího americké armády, dron Predator zasáhl podezřelou konvoj. Jak se ukázalo, při honbě za představitelem bývalého iráckého režimu, americká armáda působila

v Sýrii. Americká vojenská jednotka uznala střet se syrskou pohraniční stráží. Byli použiti parašutisté. Ze vzduchu kryla přistání speciálních sil letadla a vrtulníky.

2003 – Přebírat v Gruzii. Přímoú pomoc gruzínské opozici poskytoval americký velvyslanec v Tbilisi, Richard Miles, to znamená, že to bylo provedeno se souhlasem Bílého domu. Mimochodem, Miles byl už dlouho nechvalně známý jako hrobník režimů: byl velvyslancem v Ázerbajdžánu když k moci přišel Hejdar Alijev, byl v Jugoslávii při bombardování a při svržení Slobodana Miloševiče, byl v Bulharsku, když parlamentní volby vyhrál dědic trůnu Simeon Saxe-Coburg Gotha, který zůstal v čele vlády. Kromě politické podpory, Američané podporovali opozici i finančně. Například Sorosova nadace přidělila 500 000 dolarů radikální opoziční organizaci „Kmara“ („dost“). Ten taky financoval oblíbenou opoziční televizní stanici, která hrála klíčovou roli v podpoře „růžové revoluce“ a říká se, že poskytoval finanční podporu mládežnické organizaci, zodpovědné za pouliční protesty. Kromě toho, podle „Globe and Mail“ právě za peníze Sorosových organizací do Tbilisi na speciálních autobusech z různých měst sváželi opozičníky, a uprostřed náměstí před parlamentem byla postavena obrovská obrazovka, před kterou se shromažďovali odpůrci Ševarnadze. Podle dokumentu byli před svržením Ševarnadze v Tbilisi speciálně studované metody organizování masových protestů v Jugoslávii, které vedly k rezignaci Miloševiče. Podle „Globe and Mail“, prezident Gruzie Michail Saakašvili, který získal právnícký titul v New Yorku, osobně podporuje vřelé vztahy se Sorosem. Čečenští rebelové, přijatí do služby gruzínské armády získávají od Sorose bonus k platu.

2004 – Haiti Protivládní protesty pokračovaly na Haiti během několika týdnů. Povstalci obsadili hlavní město Haiti. Prezident Jean-Bertrand Aristide uprchl. Útok na hlavní město Port-au-Prince bylo odloženo na žádost Spojených států. Amerika zavádí armádu.

2004 – Pokus o převrat v Rovníkové Guineji, kde jsou slušné zásoby ropy. Britská zpravodajská služba MI6, CIA a španělské tajné služby se snažily propašovat do této země 70 žoldáků, kteří měli svrhnout režim prezidenta Theodore Nguema Mbasogo Obisango s podporou místních zrádců. Žoldáci byli zadrženi a jejich vůdce, Mark Thatcher (mimořádně, syn samotné Margaret Thatcherové!) našel útočiště ve Spojených státech.

2004 – Proamerický převrat na Ukrajině

2008 – Rusko-gruzínská válka.

2011 – Tunis.

2011 – Egypt.

2011 – Libye. Nálety NATO uvrhly tuto kdysi podle afrických standardů prosperující zemi zpět do středověku, a co hůř, ponořily ji do občanské války. Západ použil vojenské síly, aby tu instaloval poslušný, leč nepopulární režim neschopný si poradit se zakořeněnými náboženskými a kmenovými rozepřemi, které zemi trhají na kusy. Libyjská ropa a plyn byly hlavním cílem vojenské intervence NATO ve jménu ušlechtilého cíle osvobození obyčejných Libyjců od diktatury plukovníka Kaddáfího

2011 – Arabské jaro.

2011- Současnost. Sýrie

Na území USA se boje prakticky nikdy vedly. Skoro nikdo nikdy Ameriku nenapadl. Slavný Pearl Harbor (Hawai), který byl napaden Japonci během druhé světové války, bylo obsazené území, které Američané sami zdevastovali o kousek dřív. Jediným útokem další země na Spojené státy byla válka za nezávislost na Británii na konci 18. století a britský útok na Washington v roce 1814. Od té doby veškerý teror pochází ze Spojených států a nebyl nikdy potrestán.

V tomto tzv. demokratickém státu bylo zavražděno několik prezidentů, mnoho černochoů, byla prováděna genocida původních obyvatel. Je to země s největší kriminalitou!

Vyšlo na www.chelemendik.sk

<http://euserver.parlamentnilisty.cz/Articles/1099-200-let-terorismu-usa-prehledny-seznam-vsech-americkych-valecnych-zlocinu-teroru-a-valek.aspx>